

D For Defender – O jako ochránce

Autor: **amand-r**; Překlad: **Patoložka**; Beta-read: **Lady Corten, Claire**

Crime/Humor/Romance, slash, snarry, NC-17 (sex a násilí)

http://www.thebejeweledgreenbottle.com/2009%20Mixed%20Games/Fic%20Snitch/snitch-amand_r.html

Rozsah: 28 tis. slov, 4 části (pravděpodobně budou rozděleny do sedmi nebo osmi dílů)

This story is based on characters and situations created and owned by JK Rowling, various publishers including but not limited to Bloomsbury Books, Scholastic Books and Raincoast Books, and Warner Bros., Inc. No money is being made and no copyright or trademark infringement is intended. This fanfiction was written by amand-r, czech translation was created by Patolozka.

Shrnutí: *Kouzelnickým světem se prohání muž... nebo netopýr... možná je to netopýří muž. Severus má asi milostný poměr, Harry je stále unavený, och a opilci ve východní Anglii si stěžují na zelené světlo. Opět.*

A/N: *Všechny úvodní citace jsou ze seriálu The Tick: Animated Series. (PP: Který bohužel neznám a u nás nevyšel, takže jsem překládala, jak se dalo.)*

Pár slov od překladatelky: *Pokud čekáte romanci, nečekejte, pokud se ale chcete dobře pobavit, zažít příběh s detektivní zápletkou z kouzelnického světa a ještě k tomu zakusit jistý druh superhrdinství, pak jste tady správně. Upřímně, tento překlad je snad ještě náročnější než všechny ty ostatní, asi se to stále stupňuje, nebo nevím, protože složku s touto povídkou bez strýčka Googla neotvírám, neměla bych šanci. Doufám, že se budete bavit stejně dobře jako já. Čekala jsem rok, než jsem se k tomu dostala, ale myslím, že to stojí za to.*

Část první – Povídá se o něm, že je netopýr

Mocná ruka osudu stvořila lože mé budoucnosti a na mně je v něm ležet. Jsem předurčen k tomu stát se superhrdinou. Napravit chyby a odhodlaně vypalovat spravedlnost do srdcí zločinců, ať jsou kdekoliv. S osudem nelze bojovat. Ne, pane. A raději do budoucna nejezte v posteli sušenky nebo budou všechny... polámané.

Harry už byl téměř čtyřmi prsty zanořený v Severusově pozadí, když ho napadlo, že důvod, proč se Severus v poslední době chová tak divně, je možná ten, že má milostný poměr. Zatímco naslouchal mužovu sténání, Harry nepatrně stáhl ruku a políbil ho na šourek, než začal tu záležitost dále zvažovat. Chodil si lehnout pozdě v noci, prospal celý den, vyhýbal se povinností, měl zvýšené libido, chuť zkoušet nové věci... Harry pohlédl dolů na své prsty. Palcem pracoval na Severusově hrázi, zatímco se pod ním muž prohýbal jako kočka.

Už jen ta myšlenka byla dostatečná, aby ho vytrhla z rytmu a zastavila ho v polovině procesu vkládání palce do Severusovy štěrbiny. Severus přizvedl svou dolní polovinu do vzduchu, umísťuje tak větší váhu na jeho ramena, a poté sklouzl trochu zpět na postel, aby Harryho popostrčil, ale nic se nestalo. Harry se na svého partnera na okamžik podíval kriticky – vytáhlý, mrštný, trochu bledý, ne tradičně pohledný, ale stále v dobré kondici. Právě se blížil do středního věku, vážně, i z hlediska toho delšího časového období, a tak možná, možná byly všechny ty divné věci způsobeny jen obvyklou krizí.

„U Merlinových koulí, Harry,“ zaskučel Severus. „Ty jsi ale úděsný srandista.“ Harry zavrtěl hlavou a začal se druhou rukou zabývat svým rozkrokem, stočil zápěstí a přiložil palec k dlani. Jo, bude o tom uvažovat později, až se oba kompletně uspokojí. Někdy je darovaný kůň prostě skutečně jen darovaný kůň.

Po pravdě nebyl ohledně tohoto nijak moc nadšený, když to Severus navrhl, a pak po něm namíchnutě hodil haldu odrbaných knížek kouzelnických milostných manuálů, než se na několik týdnů zavřel do laboratoře, ale čím víc Harry studoval ty pohyblivé obrázky (*pohyblivé obrázky! Zdravím, kouzelnické porno*), tím více byl zvědavý, a teď naprosto připravený udělat se přes Severusův hrudník. Muž se potil a trochu se svíjel a Harry cítil jeho svaly obklopující jeho prsty a palec, vlastně celou ruku, a když zavřel oči, bylo to, jako by tam měl svůj penis, takové to bylo. Páni, dokázal si představit každé zacukání a zavlnění toho pohybu. Znovu sevřel ruku a najednou tam byl, přesně jak tvrdil návod, a Severus zařval, jeho prsty škrábavě sevřely povlečení.

Doufejme, že to bylo dobré.

Harry pracoval svou rukou, rozevřel pěst, polaskal prostatu a pokoušel se zdržet vyvrcholení, jenže Severus otevřel oči a pohlédl na něj, *pohlédl přímo na něj* a řekl: „Teď se můžeš udělat, Harry,“ a to bylo dost na to, aby ztratil kontrolu.

Harry dosáhl vrcholu a potřísnil svůj hrudník a Severusovy nohy a poté se svou ulepenou rukou natáhl vpřed, aby rytmicky zpracoval Severusův penis a zadek, se zoufalou potřebou donutit mužova záda, aby se prohnula, vlasy, aby mu

přilnuly ke krku, tvář se zkroutila do grimasy a oční víčka se natěsno sevřela. Jeho ruce, tak talentované v soubojích a lektvarech, se bezmocně rozplácly na postel a jeho nohy se vypjaly, napnuté linie svalů jeho stehen Harrymu vyvstaly před očima, až si Harry pomyslel, že by je mohl políbit, olíznout.

Severus vyvrcholil s křikem a Harry čekal, než bylo po všem, zatímco tam jeho muž ležel s nohama od sebe. Pak Harry uvolnil svou ruku a odpotácel se do koupelny, aby se umyl.

Když se vrátil a hodil svému manželovi nahřátou, vlhkou žínku, svalil se tváří na postel a něco zabručel do polštáře.

„Měl jsi pravdu,“ prohlásil neochotně, ačkoliv ne až tak neochotně. Všechny záblesky podezřívavosti, které mu přišly na mysl uprostřed sexu, se ztratily v červácích. Samozřejmě, že Severus neměl milostný poměr. To bylo absurdní.

Severus se na posteli posunul a Harry zaslechl zvuk tkaniny otírající se o kůži. „Já vím. Mám totiž vždycky pravdu.“

Ale jak to, že absurdní? Nebylo to tak, že by Severus nebyl atraktivní. Od konce války uplynulo už patnáct let a Harry stále ještě čas od času nacházel dopisy, které mu byly adresovány, když se probíral svou vlastní poštou od fanoušků – obvykle to bývaly nějaké starší ženy nebo šestnáctky, které nemohly uvěřit, že byl Severus gay. Domnívaly se, že je prostě jen ještě nepotkal, a tak běžně následovala žádost o schůzku či setkání nebo tak něco. Harryho pošta od obdivovatelů byla podobného rázu, ale větší škály a s vehementnějšími argumenty pro zběhnutí na druhou stranu (například – každý se, jak se zdálo, domníval, že ho Severus drží pod *Imperiem*. Což bylo vysoce nepravděpodobné. Byl přece Harry Potter!). A občas se stále objevovaly nabídky na trojky nebo čtyřky či příležitostné žádosti o hanbaté fotky.

Severus si myslel, že jsou ty dopisy hrozně zábavné. Roky předtím by ho pravděpodobně rozčílily, ale odchod ze školy a konec války mu zřejmě trochu ulevil. Neznamenal to, že by byl okouzlující, vtipný, shovívavý, no, k nikomu, ale jeho chování bylo na hony vzdálené tomu, jak si ho Harry pamatoval z Bradavic.

No, tohle a taky to, že jeho zadek vypadal v mudlovských kalhotách zatraceně dobře.

Harry se obrátil, takže mohl vidět, jak Severus zahodil žínku směrem ke koupelně.

Otočil se k Harrymu a přitisknul se k němu celým tělem. Zatímco se jazykem pohyboval za jeho uchem, jeho ruce vycestovaly vzhůru po Harryho bocích až na prsa, kde poškádlily bradavky. „Vypadáte, že byste se rád napil, pane Pottere.“

Harry obrátil oči v sloup. „Bohové, ano.“

Severus se natáhl ke svému nočnímu stolku a vzal odtamtud dvě sklenice něčeho, co vypadalo jako voda. Harry se pokusil posadit, což bylo obtížné, protože Severus ho prakticky přišpendloval dole. Spolykal vodu a sotva stačil

odložit sklenici na svůj stolek, než mu hlava znovu klesla na polštář a on začal zívát.

„Běž spát,“ zašeptal mu Severus do ucha, oči se mu zavíraly. Harry ještě ucítil zhoupnutí matrace, jak se od něj Severus odtáhl a vstal z postele. Opouštět místnost už ho ale neslyšel.

ooOoo

Harry se postavil k nohám postele a sledoval Severusovy končetiny volně visící přes okraj. Odněkud od hlavy postele se linulo tiché chrápání. Nacházelo se tam mnoho polštářů a většina z nich byla naskládaná na Severusově hlavě. Harry zvažoval, jestli se ta hora pohne, když se Severus otočí - muselo jich tam být nejméně půl tuctu. Jak se to vůbec stalo? Tohle překračovalo říši pohodlnosti a stalo se oblastí nestoudného požitkářství.

Promnul si tvář rukou a uvědomil si, že jsou mu nějaké polštáře ukradené. On potřeboval značně silný šálek čaje, a možná se taky přestat probouzet s tím naprosto strašným pocitem.

„Hej,“ zvolal, lehce si přisedl na kraj lůžka a plácl Severus do lýtka. „Hej, hodláš dnes vůbec vstávat?“

V odpověď se Severusova ruka visící z postele zvedla, stočila se v zápěstí a věnovala mu polovičaté Vě, než lhostejně upadla zpět.

Harry si povzdechl. „Fajn. To je dobré vědět.“

Jejich kuchyň byla bez poskvrnky takovým tím zvláštním způsobem, jako kuchyně, které nebyly po dlouhou dobu používány, a Harry si pomyslel, že by mohl prohledat ledničku, jestli by tam nenašel něco vhodné k jídlu nebo pití, než si uvědomil, že měl být v práci už před patnácti minutami. Před několika lety by už byl dávno z domu a do práce by běžel, než aby se přemísťoval, ale později na to prostě přestal mít náladu. Po většinu dní bezmála neslyšel ani budík.

Dumal nad tím, jestli na něj něco neleze, ale teď nebyl čas nad tím přemýšlet, protože, pokud brzy neodejde, bude Ginny zanedlouho u domu a začne bouchat na dveře, takže na sebe Harry hodil sako, zkontroloval kapsy, do pouzdra umístil hůlku a odkráčel z domu, aniž by se staral o Severusovo probouzení. *Dobře mu tak, to má za ten spánek, lenoch.*

Harry se přemístil do zadní uličky, kterou používali, aby se dostali na Ministerstvo, a poté tam několik vteřin postál, kývaje na lidi, kteří ho míjeli. Všichni mu věnovali veselé pozdravy. On byl úplně oddělaný. Kdyby nebylo hodin, nikdy by neuhádl, že prospal celou třetinu dne.

Ale nedalo se nic dělat. Harry se obrnil proti celodenní práci, jednou zívnu, mávnul na ochranku a vstoupil do vestibulu.

Když míjel novinový stánek, jeho oči upoutaly různorodé nadpisy – *Denní věstec (Ministerská skladiště zpustošena)*, *Jinotaj (Kdo je ten muž, skrývající se za netopýrem?!?)*, *Týdenník čarodějek (Vzdáváme se ve prospěch toho tajemného*

muže tří košťat! Mňamy!) a Famfrpálové noviny (*Jak vymódit vaše koště, aby bylo nejlepší z nejlepších!*). Pokud se stalo něco zajímavého nebo pro něj důležitého, určitě o tom uslyší v kanceláři. Romilda byla v tomto ohledu skvělá asistentka. Sice přišel pozdě, ale zběžný pohled na rozvrh na jeho náramkových hodinkách, takových, které Romilda začarovala na způsob přenosného kouzelnického PDA, mu prozradil, že měl ještě ve skutečnosti dvacet minut k dobru, než samozřejmě začne Ginny mlátit na jeho dveře a on tam nebude. Někdy zvažoval, že se zpozdí jen proto, aby si z ní vystřelil.

Připojil se do fronty u ministerské kavárny ve vestibulu a kalně zazíral na menu. Chtěl čaj? Nebo jednu z těch exkluzivních káv, které Hermiona chlemtá jako vodu? Něco, co končilo oslavným *-ino*? Příliš velký výběr. Právě rozvíjel snahu o zmatečné rozhodnutí jen podle pohledu na tabuli nad hlavou prodejkyň (*Merlin žehnej kouzelnickému světu a jejich malapropistickým způsobům*).

„Ehm, ehm,“ odkašlal si někdo za ním a on se otočil, aby tam našel Dolores *byla-jsem-pod-Imperiem-no-vážně-přísahám* Umbridgeovou, která na něj zírala skrz své brýle a na tváři měla neodmyslitelné zamračení. „Fronta se hýbe, pane Pottere.“

Stále ho odmítala nazývat bystrozorem. Harry se usmál a pokrčil rameny, než se odšoural frontou vpřed. Slyšel, jak si pro sebe něco brblá, zatímco se ubírali cestou skrz krysí bludiště před obchodem.

Harry se náhle otočil. „Takže, jak to jde v těchto dnech ve stenografickém oddělení, Dolores?“

Umbridgeová přimhouřila oči. Harry na sto procent věděl, že se Dolores ze stenografického oddělení, kde pravděpodobně zůstane napořád, snaží dostat, protože se veřejně pokoušela převzít práci kohokoliv, pro koho měla přepisovat a kdo jí diktoval zprávy. Co se jeho týkalo, dostala obrovskou šanci, protože kdyby bylo po jeho, už by se potácela v Azkabanu a ne v suterénu Ministerstva, kde může čekat a splétat plány, jak se zase navrátit k moci.

Prodejkyň se usmála, když se k ní dovedl. „Bystrozore Pottere! Dobré ráno! Co pro vás mohu udělat?“

Harry mávl rukou. „Cokoliv chcete. Něco s kofeinem. Frappy-crappy-rappy, cokoliv co dáváte advokátce Grangerové.“

Žena za pultem se zářivě usmála, a pak pohlédla přes rameno na kávovar. „Trojité odtučněné sojové espresso s třtinovým cukrem a dávkou Bertíkových fazolek!“

Harry zavrtěl hlavou a zašmátral do kapsy pro drobné. *Žádný div, že byla Hermiona vzhůru dvacet čtyři denně.*

ooOoo

Jakmile se dostal ke svému stolu, už ho Romilda zdravila, její tvář byla čilá a usměvavá. Očividně praktikovala Grangerčinu metodu využívající kofein. Nebo možná všichni vypadali tak nabuzeně jen proto, že on nebyl. Romilda byla skvělá

asistentka a vůbec jí nevadilo, že ji s ním sdílelo šest dalších lidí. Byl strašně rád, že byl schopen si ji najmout. Vlastně, jak si spočítal, pokud by jí nebylo, ještě stále by vyplňoval ta stejná výdajová hlášení, která měl na stole před třemi lety, když přišla žádat o práci.

Ginny už tam byla, seděla u stolu naproti tomu jeho. Dříve setrvali na opačných stranách místnosti, ale brzy poté, co je dali dohromady jako parťáky, své stoly postavili čelem k sobě. Do dnešního dne si Harry nebyl jistý, jestli to byl až tak dobrý nápad. Ginny, na rozdíl od svého bratra, byla trochu moc ochotná pohazovat kolem kancelářskými potřebami.

Postavil kafe na stůl a odložil cestovní plášť na háček na stěně. Pak klesl na židli a dal si hlavu do dlaní.

„Jdeš pozdě,“ prohlásila Ginny. Na jeho záznamníku přistála kancelářská sponka.

„Jsem vyčerpaný,“ odpověděl. „Už jen při pohledu na tebe se mé tělo unavuje.“

Ginny si posměšně odfrkla, „Všechno to máš z toho výstředního sexu, který provozuješ,“ a na vteřinu si Harry pomyslel, že ví něco, co by neměla, dokud neuslyšel její štekavý smích. „Stárneš, Jiskro.“

Harry vzhlédl a usmál se na ni, bradou zůstal opřený o své ruce. V kanceláři už bylo docela rušno, což nebylo tak překvapivé, jelikož byl poslední, kdo dorazil. Viděl Colina Creevyho jít na záchod, když vstupoval, a Milda poletovala po místnosti a roznášela poštu. Susan Bonesová seděla u svého stolu a mračila se do papíru, který držela, a její dva spolupracovníci byli pravděpodobně někde v terénu. Harry je sotva viděl od té doby, co přijali noční směnu.

„Předpokládám, že se dříve nebo později budeme muset dát do práce,“ řekl mdle. „Co máme na dnešek?“

Ginny se na něj zakřenila a odhodila na stůl haldu novin. Tím tvrdým nárazem vyšpláchno přes vršek kelímku trochu kafe. „Chci si promluvit o tom muži-netopýrovi.“ Usmála se a čekala, až to pochopí.

Harry na ni vteřinu jen tak zíral, protože si myslel, že snad řekla *muž-netopýr*. Když se Ginnyin výraz nezměnil, ale její oči se snesly ke štosu papírů před ní, uvědomil si, že mluvila zcela vážně. Pohlédl dolů na přední stranu Věštce, jehož titulky předtím ignoroval, ale pohybuující se fotografie byla stejně tak jasná, jako mudlovské fotky yettiho stop kdesi v lesích. Fotografie bez ustání ukazovala stín skákající z jednoho ministerského skladiště ve Vydrníku svatého Drába. Nadpis zuřivě hlásal, že skladiště bylo vypleněno, a pak podpáleno.

Harry od sebe noviny odsunul. „Nechci mluvit o tom muži-netopýrovi,“ prohlásil vztekle. Vůbec se mu nelíbila myšlenka, že někde bylo něco, ne ne, někdo, kdo nutil lidi, aby si mysleli, že dokonce ani není člověk. Nahánělo to strach, ale taky úžas. A někdy i snahu k napodobování.

Harry toho muže-netopýra nebral vážně, ale očividně bude muset, pokud to byla osoba, která povýšila z občasných přečinů v kouzelnické komunitě na znehodnocování soukromého majetku. Soukromého ministerského majetku.

„Musíme tenhle případ vůbec brát?“ zeptal se mátožně. „A taky, prosím tě, neříkej tomu muž-netopýr. Je to směšné.“

Ginny zkřížila paže na prsou a naklonila se nad stůl. „Batman, tedy.“

Harry zavrtěl hlavou a přelétl článek. Nebylo tam zmíněno, co se ve skladišti nacházelo, jen že to byl ministerský majetek. Tohle bylo už druhé ministerské skladiště za tento týden. Ministr kouzel, Pastorek, se nevyjádřil, ale údajný zdroj tvrdil, že skladiště bylo plné starého vybavení, které bylo určeno ke zničení. Harry protočil panenky. Jaké staré vybavení? Faxy? Přístroje na ledovou tříšť?

Ne že by snad věděl, nebo se staral o to, co se ve skladištích nacházelo. Ale zřejmě brzy bude muset a raději by si takový druh informací ověřil ze spolehlivějších zdrojů – jako třeba z vnitřních kanálů samotného Ministerstva.

Harry na Ginny zamlaskal. „Když mu tak budeme říkat, někdo by nás mohl zažalovat.“

Ginny pozvedla paže na obou stranách a zkřivila tvář. „Jsem noc,“ zamručela.

Harry si odfrkl a složil noviny. „Ano, no, tak se vydáme po tom muži... netopýrovi... věci,“ souhlasil, záměrně ignoruje Ginny a její hyperaktivní spěch. „Měli bychom dolů do skladu poslat oběžník, abychom zjistili, co v těch skladištích bylo. A pak bychom se měli jít podívat do toho druhého, ačkoliv si nemyslím, že by to bylo k něčemu dobré.“

Ginny obrátila oči v sloup. „Z toho prvního zbyla jen vyhořelá troska.“ Nahnula se ještě více vpřed. „Co se stalo se vším tím vybavením určeným ke zničení?“ Rozhlédla se a Harry se k ní naklonil. Vypadalo, jako by se chystali k polibku, a možná by k tomu před patnácti lety i došlo, každý ale teď věděl, jak to s nimi bylo. Ginnyina tvář byla jen centimetry od jeho, culík se jí zhoupnul do tváře. „Myslím, že ten muž-netopýr po něčem jde,“ zašeptala.

Harry se usmál. „Jako mstivý anděl.“

Ginny se ušklíbla. „Jo. Jako jistý válečný hrdina...“

„Nejsem žádný muž-netopýr,“ odvětil Harry náhle. Chápal, kam tím směřovala. Odtáhl se a zazíral na ni, přál si, aby Ginny přestala s takovým typem narážek. Nebyl nějaký maskovaný strážce. Už teď zajišťoval spravedlnost a vybíral pokuty, rozhodně to nepotřeboval dělat i ve svém volném čase.

Podle povahy jejího úsměvu dokázal odhadnout, že se spíše baví, než aby tu myšlenku seriózně oťukávala. „Jsi v těchto dnech děsně utahaný, Jiskro.“

Harry na ni ukázal prstem. „Věř mi, že kdybych měl trochu víc energie, využil bych ji jinak.“ Na vteřinu uvažoval, že jí řekne o Severusovi a té milostné aférce, kterou možná má nebo taky nemá, ale bylo příliš brzy, aby to zmiňoval. Zatím byl v práci pouhých deset minut a on a Ginny už klábosili o rozsáhlém spiknutí, o Batmanovi, a přidat do toho mixu Severusova domnělého tajného milence by všechno přetvořilo jen do zápletky z telenovely.

Ginny se ušklíbla. „Tak dobře, Milda pošle žádost do skladu a my se posuneme dál.“ Odložila noviny stranou a zvedla další složku. „Už zase napsali tamti podráždění lidé,“ řekla a zamávala něčím, co vypadalo jako zbytek z huláku. „Milda to otevřela kleštěmi, a přesto to spálilo celou hromadu našich meníček z rychlého občerstvení.“

Milda, když na ni úkosem pohlédla, opravdu vypadala trochu... sežehnutě. Vykulila na něj oči a práskla o svůj stůl několika složkami.

„Pořád si stěžují na nějaká světla,“ prohlásila Ginny mrzutě a odložila si nohy na kraj desky stolu. „Víš, kdybych o tom nevěděla víc, řekla bych, že jsou tam všichni zpití pod obraz.“

Harry upil ze své kávy a zaksichtil se. Příliš sladké. Hermiona si tím určitě vynahrazuje všechny ty roky, co jí její rodiče-zubaři nedovolili cukr. Postrčil to směrem k Ginny a usadil se zpět. „No a co říkal Creevy?“ Předal ten případ Creevyemu, protože vůbec netoužil jít někam poslouchat stížnosti bandy přitroublých, starých kouzelníků z východní Anglie.

Ginny zvedla kafe a přivoněla k němu. „Říkal, že prozkoumal celé to místo a nic tam nebylo. Žádná světla.“ Usrkla z kafe. „Tohle je tak úděsně sladký.“

Harry pokrčil rameny. „Neměli tam někde skladiště i Fred s Georgem? Pokusnou plochu? Něco takového?“

Ginny kafe odložila na Creevyho stůl za ní. „Myslím, že jo. To byl ten, co jim shořel. Nebo vyletěl do vzduchu. Nebo byl stavebně nevyhovující.“ Ušklíbla se a zhoupala se dozadu, až zůstala její židle jen na dvou nohách. „Vynalezli tolik způsobů ničení.“

To byla také pravda. Harry zcela určitě věděl, že jim Ministerstvo platilo, aby takové věci nevyráběli pro veřejnost a místo toho u nich objednávali různé triky a nástroje, které se staly ministerským majetkem.

Díval se, jak se Creevy vrátil ze záchoda, potěšeně si prohlédl kafe na svém stole a tesklivě se zadíval na Ginny. Harry přemýšlel, jestli si je Ginny vědoma, jak si ji Colin předchází. Pak upil z kávy, udělal obličej, a opatrně ji odsunul na kraj stolu své parťačky. Susan na Colina pozvedla obočí a hodila celou tu věc do odpadků. Pravda, těhotná Susan rozhodně nemohla kofein.

Harry si povzdech. Potřeboval povzbuzovač. Jeho PDA mu sdělilo, že má teď hodinu volno. „Hej,“ zvolal na Ginny, která se vyvalila ze židle a začala balancovat na bříškách prstů. „Pojďme se na tu oblast zeptat tvých bratrů. Však víš,“ řekl vážně, „kvůli průzkumu.“

Ginny zatleskala rukama, celá se rozsvítila. „Och! Venkovní průzkum! Velmi důležitý, vsutku! Stavíme se pro kebab?“

ooOoo

Ginny právě okusovala špejli od kebabu. „Takže, Jiskro, hodláme pokládat otázky, nebo chceš těch dvacet minut znovu strávit tím, že si budeš s Georgem a Fredem hrát v zadní místnosti?“

Harry pokrčil rameny a odhodil svou špejli do odpadkového koše, který míjel. Nacházeli se na druhém konci Příčné ulice, kam dvojčata přesídlila – do velké budovy, kterou nejprve nechala strhnout a poté ve stejném duchu znovu postavit. Harry přemýšlel, na co potřebovala novou budovu, ale pak si vzpomněl na jejich testovací skladiště a působivé způsoby, jakými shořely, takže usoudil, že jejich místní zařízení bude pravděpodobně z permabetonu. Nebo titanu. Nebo permabetonu s titanovými výztužemi.

Znovu trhnul rameny. „Není to moje chyba,“ řekl, když se prosmýkli otevřenými dveřmi. Odněkud zazněl zvonek a oni vzhledli ke zdroji toho zvuku. Kouzelný alarm. „Přinutili mě.“

Ginny obrátila oči v sloup, ale pro Angelinu, která se vynořila ze zadní místnosti a těžkopádně je objala, měla jen samé úsměvy. Harry se nechal namáčknot na její velmi těhotné břicho a přes Angelinino rameno se ušklíbl na Ginny. Ginny se opřela o pult a dlouhla do klíčky plné trpasličích kluběnek. Vykvikly a jedna z nich jí olízla prst. Harry dumal nad tím, jestli už má jednu pro Jamese, nebo jestli nebyl takovým typem dítěte, které by chtělo trpaslenku nebo jiné načechrané domácí zvířátko. V duchu si poznamenal, že se jí musí zeptat. Měl by v každém případě takové věci sledovat.

„Jste tady tedy oficiálně, že?“ zeptala se Angelina, když její oči přelétly jejich hodinky a hůlky v pouzdrech. Posadila se na vysokou stoličku za pultem a nebezpečně se opřela o regál za sebou. „Budou si u vás chtít odlehčit, znáte je.“

Harry zvedl ruce. „Oficiálně, ale ne proto, abychom zase roznášeli na Ministerstvu nějaké jejich speciální zboží. Ať si najdou jinou volavku nebo to zkusí řádnými cestami.“ Opřel se o pult vedle Ginny a složil hlavu do dlaní. Opravdu si potřebovat zdřímnout. Jen krátký šlofik. Možná by se mohl jakoby náhodně nadopovat jedním z dvojčecích prášků na spaní.

Ze zadní místnosti se ozvala hlasitá rána a Angelina si povzdechla. „To jsou hvízdavé tyčinky,“ zamumlala. „Myslím, že díky nim oba skončí u svatého Munga a já následně začnu rodit. HEJ VY DVA!“ zakřičela směrem k zadní místnosti. Zelené závěsy se zachvěly, a pak se otvorem vyvalila oblaka růžovo-šedého dýmu. „Úřední činitelé si vás přišli odvést.“

Ginny si odfrkla a zamávala culíkem, ale Harry prostě jen položil hlavu na pult. „Nemám energii na to je zatýkat. Pokud tam do toho snad přidávají kousky dětí nebo tak něco, tak se o to postarej, Gin.“

Ginny zvedla ruce. „Nemůžu. Rodinní příslušníci mají propustku, však víš.“

„Óch, když už mluvíme o protekci,“ zamručela Angelina, sedící na stoličce tak rovně, jak jí jen její objemné břicho dovoľovalo. „Už jste viděli Draca Malfoye?“ Její oči zasvítily a ona mávla rukama, než je umístila na vrcholek břicha a odhrnula si hlasy z tváře. „Říkají, že se úplně zbláznil, a že ho jeho žena našla,

jak chodí nahatý po pozemcích rezidence a něco si pro sebe mumlá. Týden byl u Munga.“

Ginny si povzdechla. „Chudák Draco, myslela jsem si, že má velkou naději, když byli jeho otec a matka odvedeni do Azkabanu.“ Harry zavřel oči a zauvažoval nad Dracem Malfoyem.

Válka neprokázala Dracu Malfoyovi, navzdory změně věrnosti v poslední minutě, žádnou službu stran jeho povahy. Shovívavost k Harrymu Potterovi v jeho poslední hodině sice bezesporu zmírnila rozsudek pro oba rodiče, ale Narcissa Malfoyová zemřela tři roky po svém uvěznění a Luciusi Malfoyovi se podařil smělý útěk, zřejmě podnícený jeho naprostým nedostatkem cítění, což ho činilo nezjistitelným pro mozkomory. I tak tam už těch mozkomorů ani moc nebylo. Po válce se jen nemnoho z nich chtělo vrátit do Azkabanu a Harry si díky tomu oddechl. Bystrozori ještě občasně museli vyjít ven a řešit nějaké přestupky na krajích měst, zejména na severu, ale ať už se mozkomoři poděli kamkoliv, bylo to pro Harryho záhadou, kterou nespěchal řešit.

„Nuže,“ prohlásil, „jsem si jistý, že k tomu bude mít Severus co říct. Pokud se něco dozvím, pošlu to dál. A mezitím, jsou opravdu tam vzadu?“

„KDE ŽE NEJSME?“ zvolal George, a pak se zpod zeleného závěsu vynořila hlava samotného velkého a mocného Weasleyho. „Tak pojď, zatkní mě. Byl jsem hrozně zlobivý.“ Jeho obličej posměšně zvažněl. „Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti.“ Pak se zakřenil a jeden z jeho zahnutých prstů se vyplazil před závěs. „Pojď do doupěte.“

Harry se došoural k závěsu. Ginny a Angelina dále tlachaly o Dracu Malfoyovi, ale on věděl, že ho Ginny prostě nechá zbytek návštěvy strávit s dvojčaty. A mimoto – někdy mívala tušení, a dnešní tušení se zřejmě týkalo Draca Malfoye. Za ty roky se naučil nevyptávat se na to. Někdy její podpultovní způsoby shánění informací přicházely z podivných zdrojů, ale bývaly poměrně užitečné.

„Co děláte?“ zeptal se, když nakouknul skrz závěs.

George na něj mávl, aby vešel, a Fred k němu mžouravě vzhlédl přes ochranné brýle, čímž se jeho oči zdály třikrát tak velké. Harry byl zaplaven nepříjemnou vzpomínkou na Sibylu Trelawneyovou. „To je tajné. Už nejsi naše volavka, že?“

Ha ha, takže tak, slyšeli všechno. „Nemám čas na to sedět v kanceláři patentního oddělení. Když jsem zjistil, že nás využíváte jako kurýry, rozhodl jsem se, že si to tam můžete podat sami.“

George se zaksichtil. „Krysy. No, i tak je to stále tajné. Tenhle...“ strčil palcem do Freda, „si myslí, že nosí smůlu, když o novém vynálezu mluvíme dřív, než je hotový.“ Zatočil si ukazováčkem kolem ucha.

Fred odhodil nějaký nástroj, který měl v ruce. „Tohle je na hovno. Potřebujeme mudlovskou pájku, jakou má taťka.“ Vzhlédl k Harrymu. „Víš, jak se pájka používá?“

Harry zavrtěl hlavou. „Ne.“ Vrazil si ruce do kapes, aby se vyvaroval čehokoliv dotknout. Fredova a Georgeova dílna a skladiště byly jednou velkou říší neplech. A nenechavé prsty vás mohly zavést do potíží. Naklonil se, aby prozkoumal nějaké nádoby vyplněné svítivě zelenou pohybuující se břečkou a nakrčil nos nad zápachem, který z toho vycházel. „Ten hangár nebo skladiště nebo tak něco ve východní Anglii. Ten, co jste v něm chvíli dělali pokusy. Pamatujete se na to místo?“

Fred pozvedl ochranné brýle a protočil panenky. „Och, pamatuju si to. Bylo to místo na prd. Jedno z našich prvních...“

„Nenáviděli nás tam, oni...“

„Tvrдили, že provádíme věci, které jsme nedělali...“

George pokusně poklepal na váleček a zamračil se, když se nic nestalo. Harry zoufale toužil vědět, co to mělo udělat, ale usoudil, že to může počkat. A mimoto, nechtěl vybočit z rozhovoru. „Takže,“ řekl George, „jsme se v tom trochu porýpali, abychom ty naše sousedy lépe poznali a ujistili se, že ostatní nájemníci nedělají něco, z čeho bychom mohli být obviněni...“

Fred otočil držadlem válečku a usmál se, když z něj vyletěl růžový dým. „Už je to skoro správně,“ prohlásil George, a pak se zadíval zpátky na Harryho. „Ukázalo se, že všechny ty budovy patří Ministerstvu. Tři staré hangáry z poslední mudlovské války ze čtyřicátých let, mlýn a několik starých, zchátralých stodol, kde se zvířata nevyskytla už roky.“ Zamračil se. „Nechápu, k čemu je chtěli. Za celou tu dobu, co jsme tam byli, jsem neviděl živou duši, ale slyšel jsem věci.“

Váleček začal hvízdát a všichni ustoupili. „To... tohle to má dělat?“ zeptal se Harry.

Fred válec uchoпил rukou v rukavici. „Ach, ne.“ George vyběhl za ním a otevřel mu velké kovové dveře v betonové zdi. Fred předmět opatrně umístil do přihrádky. George zabouchnul dveře právě včas, aby uslyšeli halasné zadunění.

Harry zamrkal. „Ono to...“

Fred si povzdechl. „Jednou to bude fungovat.“ Oprášil si ruce. „Takže k tomu hangáru. Jo, správně. Jde o to, že jsme jej nepodpálili. Ono to prostě jednoho dne jen tak... vybuchlo, když jsme tam nebyli.“ Pokrčil rameny. „Mohla to být naše chyba. Tady pan Plastická Trhavina právě procházel druhými líbáčkami s mudlovskými zápalnými zařízeními.“

„Héj!“ zvolal George, zatímco si ve dřezu v zadní části místnosti umýval ruce. Harry si všiml, že měli vedle něj nainstalovaný zamáčený sprchový kout. *Co tady jenom dělali?* „Říkal jsem snad něco, když tebe posedly mudlovské kondomy?“

Fred naklonil hlavu na stranu. „Ne,“ zamumlal zasněně.

Ted' byl čas zastavit všechny jejich rozevláté duševní pochody a přivést je zpět do stanice, ve které se nacházel Harry. Otrásl se a odkašlal si. „Ale ty divné věci,

co to bylo? Viděli jste někdy zelená světla? Stěžují si, že tam vídají zelená světla.“

„To mohly být víly,“ nabídl Fred mezitím, co si utíral ruce do ručníku. „Nebo se potají až moc opíjejí. Jsem pro to druhé.“

Harry se ušklíbl. „Tohle přesně tvrdí Ginny.“

„Venkovští kouzelníci,“ prohlásil George a obrátil oči v sloup. „Myslíš, že jsme uvízli v temném středověku?“ Vypnul kohoutek a dal si ruce v bok. „Takže, i když pro vás už nevolavčíš,“ a tady na něj mrknul, „vsadím se, že Ginny ještě stále klábosí o Malfoyovi a podobných cvocích. Takže,“ řekl a zamnul si ruce, „chceš vidět nejnovější věci? Všechno se jen blyští.“

Harryho ruce v kapsách s sebou cukly. „Och, ano.“

O třicet minut později byly Harryho kapsy plné věcí, u kterých ani nevěděl, k čemu by mu byly dobré („Vyzkoušej je doma,“ řekl mu George. „Ale někde venku,“ napadlo dodatečně Freda), a Ginny se podařilo mít celou náruč pokrytou spícími trpaslenkami. Angelina hltala masový koláč a smála se něčemu, na co Ginny ukázala v otevřeném vydání Týdeníku čarodějek, ležícím na pultě.

Harry se přicoural k nim a dloubnul Ginny do paže. „Je úžasné, že nás stejně pořád platí za všechnu tu práci, kterou neděláme,“ řekl jí upřímně.

Časopis přistál před ním, když ho Angelina postrčila rukou. „Týdeník čarodějek je přesvědčen, že jsi ten muž-netopýr,“ prohlásila žoviálně.

Harry pohlédl dolů na článek, ověčený růžovým běžícím textem, doplněný rozborem jeho pohybu za posledních pět let, krátkým rozhovorem, který jim poskytl před deseti lety, při němž učinil tu chybu, že odpovídal na jejich pitomé otázky o oblíbených jídlech a znameních zvěrokruhu, a několika obrázky, které sousedily s dalšími nekvalitními fotkami předpokládaného muže-netopýra.

Byl to člověk, tolik dokázal říct. Ale místo něčeho dalšího časopis prostě zavřel. „Tak fajn, skvěle strávená pracovní doba,“ dodal a zavrtěl hlavou, když Ginny vytáhla z hábitu trpaslenku a vložila ji do klece. „Vypadněme odsud.“

„Hej!“ zvolal Fred, jehož hlava vykoukla zpod závěsů vzadu v obchodě. „Řekni svému manželovi, že pokud od nás chce nějakou další zakázku, pak musí nejprve dodat lahev vřestidla, za které jsme už zaplatili. Slíbil nám to dobře před týdnem.“

Harry nonšalantně pokrčil rameny, ale byla to jen přetvářka. Severus byl obvykle velmi svědomitý, co se týkalo včasného uskutečňování objednávek, a nikdy na žádnou nezapomněl. „Och, znáš ho. Pravděpodobně se mu znelíbil jeho odstín a vyhodil celou dávku, i kdyby byla zcela v pořádku.“

Angelina obrátila oči v sloup a nahnula se k pultu, jak jen jí její těhotné břicho dovoľovalo. Harry si zastřeně pomyslel, jestli je Fredovo nebo Georgeovo. Dumal nad tím, jestli to vůbec vědí. Nebo jestli je to zajímavá. Asi ani ne.

Jak odcházeli z obchodu, Harry cítil, že na něj citelně doléhá podrážděnost. Jako by se toužil vrátit uprostřed dne domů a načapat Severuse provádět něco nedovoleného s mlékařem. Místo toho se otočil na Ginny. „Severus má milostný poměr.“

Ginny si vrazila ruce do kapes a hvízdla. „Jsi pako.“ Minuli několik obchodních stánků a ona se usmála na muže prodávajícího pirohy. Harry do ní prudce strčil hlavou. „Co? Líbí se mi. Jsem svobodná matka. Nějak se musím potkávat s muži.“

Harry zavrtěl hlavou. „Chlápek s masovými koláčky.“

Ginny se otočila a mávla na něj, zatímco kráčela pozpátku. „Proč ne? Jmenuje se Bertram a má senzační zadek.“ Aniž by na Harryho pohlédla, změnila téma. „Nemá žádný milostný poměr.“

Harry se obrátil, aby se znovu podíval na Bertrama, chlápka s masovými koláčky. Byl to takový ten roztomilý typ, tedy když se člověk přenesl přes skutečnost, že prodával pirohy. A taky, kdo neměl rád dobré masové koláčky, že? Kromě vegetariánů? A lidí, kteří se chtěli vyhnout žloutence? „Máš pravdu,“ prohlásil směrem k ní a otočil se, než narazí do někoho ověšeného balíky. „Má senzační zadek.“

ooOoo

Severus seděl obkročmo na Harrym a pracoval na jeho ramenních svalech. „Měl bys kvůli tomu navštívit nějakého lékouzelníka,“ brblal.

Harry se usmál do polštáře. „Chceš, aby mi nějaký jiný muž poskytoval smyslnou masáž?“

Severusovy ruce se zarazily a muž se posunul, takže byl pevněji usazen na vyvýšenině Harryho pozadí. Harry cítil olej, který Severus užíval – něco s kozlíkem lékařským a mátou, přičemž máta se velmi usilovně snažila zamaskovat druhou přísadu, jenže kořeny kozlíku lékařského bylo téměř nemožné zatajit.

„Neuvědomil jsem si, že jsme se už dostali do této části,“ odvětil Severus tiše. Jeho ruce se rozběhly dolů po Harryho zádech a palce tlačily na páteř.

„Přeskočíme milostnou předehtu? Myslím, že by mi to dnes odpoledne nedělalo potíže.“

Harry se usmál. Severus nesnášel předehty. „Och, myslím, že tímhle získáš povolení. Stejně tak i k sexu.“

Severus nesouhlasně potáhl za jeho ušní lalůček. „Pokud usneš, budu ti muset dát ruce do horké vody.“ Což byla ze zřejmého důvodu zcela planá výhrůžka. Harry vtiskl tvář do polštáře a uvažoval, jestli je nyní vhodný čas na otázku.

Vypadalo to, že ano. „Pokud bys měl v úmyslu se rozejít,“ zahuhlal do polštáře, „řekl bys něco, že? Žádné úskoky?“ Ruce na jeho ramenech nezaváhaly, mnuly

ho bříšky prstů, hledající hlouček svalů na Harryho levém rameni, běhaly po něm v kruzích.

„Jdi idiot,“ odvětil Severus znovu, nádech jeho hlasu zněl konejšivě. No, byl tak konejšivý, jakým jen mohl být, když si o někom upřímně myslíte, že je to idiot. Což bylo ve skutečnosti často. Severus se o Dudleyem ještě stále, po patnácti letech, zmiňoval jako o Chodícím Omylu.

Harry zakroutil zápěstím, dosti podobně jako to viděl Severuse udělat dnes ráno. Musel brát ohledy na tu hromadu polštářů, kterou byl podložený. Teď už si vzpomínal, na co je měli. U Merlinových koulí, on byl přece požitkář. „Jen chci, abys věděl, že kdybys chtěl odejít...“

Severus v rychlém sledu udeřil pěstí do Harryho zad, takže z něj zbytek těch slov nevyšel. Harry zaslechl zopakované: „Idiote.“

No, takže tedy tak.

„Fred tvrdil, že jim dlužíš objednané vřeštidlo,“ pronesl do polštáře, vděčný za změnu tématu.

Severus za ním si odfrkl. „Pánové Weasley a Weasley si prostě budou muset počkat.“ Pak nastala pauza. „Nebo bych jim měl snad říkat pánové Johnson a Johnson?“ Severus se natáhl k Harryho nočnímu stolku a otevřel šuplík. Harry se musel krotit, aby nevyprskl veselím. Bude to dobré, tuhle hru miloval.

Harry pozvedl hlavu z polštářů právě včas, aby v Severusových očích zahlédl ďábelský lesk, zatímco odjišťoval služební pouta. „Myslím, že by se jim to líbilo,“ odpověděl.

Byl odměněn protočením očí a poté ty dlouhé prsty přejely po jeho bicepsech, vzhůru po předloktí, až se kolem jeho rukou ovinuly. „A co by se líbilo tobě?“

Harry se usmál. „Och, můj seznam je opravdu velmi dlouhý.“

ooOoo

Venku, uprostřed pole, za skupinou vetchých budov, zazněla rána a okna skladiště se zeleně zableskla.

Část druhá – Tady není nic k vidění. Pokračujte v chůzi.

Víte to, zlo přichází v roztodivných podobách, ať už je to lidožravá kráva nebo Josef Stalin. Ale nemůžete nechat obal, aby schoval puding uvnitř. Zlo je prostě špatné. Nebalte se do něj. Plácněte ho do nosu složenými novinami dobroty. Ošklivý pes! Ošklivý pes!

Harry si povzdechl a odkopl několik kamenů, zatímco s Amosem Frobisherem procházel polem. Ten muž měl na sobě kompletní já-nejsem-žádný-čaroděj vybavení. Šaty, lesklý nepromokavý plášť, neshodující se holínky a klobouk, který ječel: *Ano převlékl jsem se za mudlu! Zeptejte se jak!* Někdy Harry dumal nad tím, jestli Ministerstvo nehodlá vydat nějakou příručku o tom, jak se oblékat

v mudlovském světě, ale pak mu došlo, že kdyby tak učinilo, mohly by všechny secondhandové obchody s dámským oblečením v Británii přijít o živobytí.

„Takže vy říkáte, že světla přicházejí odtamtud,“ prohlásil Harry, když přešli přes pole a směřovali k opuštěnému vodnímu mlýnu. Vypadal pobořený a sešlý, jako by v něm nikdo nebyl celé roky. Třeba se v něm usídlila nějaká magická stvoření a on je bude muset vypudit.

„A výkřiky,“ dodal Frobisher a přimhouřil na Harryho oči. „Copak jste nečetl ty dopisy? Jen za tenhle měsíc jsme jich poslali patnáct.“

Harry se zachmuřil a pokrčil rameny. „To je mi líto. Četl jsem jen posledních pět. Netuším, kam se poděly ty ostatní. Kam jste je poslali?“ Ve skutečnosti se o to nestaral, ale mohlo by to být důležité, a Harry se naučil, že když necháte lidi mluvit, tak je to nejlepší způsob, jak bezděčně něco objevit. Jako třeba - jestli ten muž nevyrábí nelegální whisky. Pokud ano, Harry by si nějakou koupil.

Frobisher mávnul rukou, téměř jako větrník. „Posílali jsme je všude možně. Ministrovi, jeho náměstkovi, do vaší kanceláře. Minulý týden jsme totiž zjistili, že to vy vlastníte ty budovy.“ Tím - *vy vlastníte* - musel myslet Ministerstvo. Což byla ve skutečnosti Harryho jediná karta, jak ho uklidnit, a tak ji hodlal vynést.

„Právě jsem to sám zjistil,“ sdělil mu, zíraje na mlýn a konstrukci stodoly za ním. Vážně to nechtěl vyšetřovat osobně, ale když sem místo sebe poslal Colina, tak ten nenašel nic. A ta světla Frobishera a jeho rodinu stále obtěžovala, takže když k tomu přidal ten bonusový křik, no, Harry to prostě nechtěl dělat sám.

Ginny mu poslala krátký vzkaz, kde stálo: *Jiskro – TVŮJ SYN si kouzlem spojil prsty dohromady. Budu celé ráno u svatého Munga. Bav se ve východní Anglii dobře! M.*

Vtipné, jak se James vždycky stal jeho synem, když udělal nějakou pitomost.

Takže byl tady, bavil se s Amosem Frobisherem, prodíral se rozmáčeným polem s kelímkem ubohého starbuckského kafe v rukách a přál si, aby si prostě dokázal vpravit kofein jehlou přímo do krevního oběhu. Myslel na to, že by požádal Severuse, aby mu připravil něco proti vysílení, ale pak si uvědomil, co by to třeba mohlo způsobovat. Přerušil nit svých myšlenek, protože ty jen vedly ke všem těm lékařským věcem, které nechtěl vůbec brát do úvahy.

Pohlédl na Frobishera a zauvažoval, jestli je ten muž opravdu alkoholik. Šlo o to, že *nesmrděl* po chlastu, a byl výstřední, ne blázen. Harrymu se samozřejmě vůbec nelíbila představa zelených světél. Byla spojena s příliš mnoha věcmi, které nevěstily nic dobrého, zejména v kouzelnickém světě.

„No, nevím, jak to chodí v Londýně, bystrozore Pottere, ale tady máme určité způsoby. Když dostanete dopis, odpovíte na něj.“

Harry upil kávy a podivil se, jak ve Starbucksu dokázali zpackat něco tak zcela jednoduchého. Bylo to, jako by do toho úmyslně upražili fazole, protože věděli, že přijde. „Ujišťuji vás,“ řekl roztržitě, „že tomu bystrozor Creevy věnoval velkou

pozornost, když tady byl. Jen neměl šanci stát se svědkem toho, co popisujete. Slibuji vám, že to prozkoumám a podívám se na ty budovy, a omlouvám se, že jsem se nedostavil dřív. Ale jsem tady teď." Vyklopil kafe do trávy a se zaujetím sledoval, jestli ji to dokáže zabít. Prázdný kelímek uložil do tašky, než mu došlo, že na něj bude Milda zřejmě zase ječet, že vylil kafe na tajné státní složky. *No nic.*

Frobisher si zabručel pod fousy. „Příliš zaneprázdnění tím zatraceným mužem-netopýrem," zareptal, a když Harry pozvedl oči k nebi, dodal: „Doufám, že ten muž-netopýr dorazí i sem a všechno to tady podpálí. Za posledních pět měsíců z toho byly jen samé problémy, se všemi těmi světly a křikem." Když na něj Harry dál civěl, Frobisher mu zabodl prst do hrudi. „Znám vás, Harry Pottere. Máte přátele na vysokých místech, tak se o to postarejte."

A s tím se muž zvrtil na patě a odkráčel směrem, ze kterého přišli. Harry zavrtěl hlavou a díval se za ním, dámský plášť se kolem něj za chůze třepotal ve větru. *Kouzelníci.*

„Batman," zabručel, a pak se vydal k mlýnu.

Už byl od něj jen asi šest metrů, když z té budovy někdo vyšel, zavíraje za sebou dveře tak obyčejně, jako by přicházel a odcházel už nějaký ten čas. Bez ohledu na to, že ta věc vypadala na spadnutí. Harry dumal nad tím, jestli se tam neutábořil. To by vysvětlovalo mnohé. Nebo vlastně ne - nevysvětlovalo by to nic.

Harry pohnul rukou a trochu si upravil polohu brašny. Měl v ní zápalné bomby, a tak je nechtěl ztratit nebo do nich narazit. Zvedl ruku. „Hej vy tam! Hezký den!"

Muž neodpověděl. Harry se pokusil zapamatovat si tolik, kolik zvládl – z devadesáti devíti procent kostnatě hubený, zhruba osmdesát pět kilo. Černé vlasy, velmi krátké. Přimhouřené oči – bylo slunečno a kouzelnický svět měl, zdá se, až nezdravou averzi ke slunečním brýlím. Harry si ty své posunul na nose.

„Sem nemáte přístup," řekl muž strohým hlasem. Takovým druhem strohosti, který Harryho dopálil. Znal ten tón. Patřil na Oddělení záhad. Často uvažoval nad tím, jestli se tento absurdní hlas a chování museli naučit na nějaké instruktážní hodině, než na oddělení nastoupili. Přál si, aby podobné školení podstoupil sám; pomohlo by mu to vyrovnat se s osobním životem. I když na druhou stranu – Severus nikdy nereagoval dobře na hrozby. To byla jeho verze předehty.

„Jsem Harry Potter," prohlásil, znovu si upravil brašnu na rameni a ruce schoval do kapes. „Jsem tady z nařízení bystrozorské kanceláře. Jen kontroluji nějaké stížnosti." Pohlédl přes mužovo rameno na budovu s částečně zatlučenými okny a zvláštními zelenými skly, blýskajícími se na slunci. To by vysvětlovalo Frobisherova zelená světla. „V noci tady vídají světla a tvrdí něco o výkřících. Jen se jdu ujistit, že je vše v pořádku."

Vykročil vpřed, ale byl zastaven, když si před něj muž stoupl a zasáhl tak až do jeho osobního prostoru. Harry ani nemrkl. Ten muž vůbec nenaháněl hrůzu. Harry hrůzu znal – čelil Voldemortovi, zemřel, vrátil se zpět mezi živé. Zatraceně,

byl tam i tehdy, když Ginny začala rodit. „Vážně,“ řekl, snaže se vypadat neškodně, ale zapůsobit, „jen se porozhlédnu, a pak si půjdu po svých.“

„Zůstaňte, kde jste,“ prohlásil muž a pozvedl hůlku. „Řekl jsem, že sem nemáte přístup.“

Harry si překřížil ruce na prsou a pokusil se vypadat hrozivě. Domníval se, že to bylo těžké, když měl na sobě pod hábitem holínky. Holínky, které, jak si právě uvědomil, neměly jeho obvyklou černou barvu, ale byly modře proužkované. Colinovy prďácké holínky. Vůbec tomu nevěnoval pozornost, když si je v kanceláři obouval.

„Nemohu jen tak odejít, dokud neuvidím nějaký průkaz, pane...?“

Muž sklonil hůlku a pokrčil rameny. Vytáhl z hábitu malou kartičku a podal ji Harrymu. Ten ji převzal dvěma prsty a přečetl si ubíhající písmo:

Roger Ketterer

Oddělení záhad

Zasílat všechny dotazy týkající se podlaží devět

Pan Ketterer pohlédl na budovu za sebou, a kdyby o tom Harry nevěděl víc, řekl by, že je ten muž nervózní. Možná, že ale Harry prostě jen víc *nevěděl*.

Harry si kartičku zasunul do kapsy a hůlku do pouzdra. Nestálo za to bojovat, vážně, prostě se vrátí do práce a přiškrtí pár lidí, než zjistí, co chce vědět, nebo...

„Koukněte, je mi jasné, že tady jde o nějakou tajnou záležitost,“ řekl, rozhlédl se, aby to vypadalo, že se snaží jednat smířlivě. „Chápu to. Vážně. Ale ti lidé támhle...“ palcem ukázal přes rameno, „si myslí, že tady provádíte nějaký tajný vládní experiment, který nás jednou všechny zabije.“

Roger se usmál, ale ten výraz neprostoupil jeho oči. „Nesmysl. Jsou to jen venkovští kouzelníci.“ Pokrčil rameny, jako by chtěl říct: *Co můžete dělat?* Pod tíhou toho úsměvu Harryho najednou zabrněly chlupy vzadu na krku a on si vzpomněl na Ginny. Očima sklouznul zpět k mlýnu se zelenými světly v oknech a ke třem hangárům za ním. Uprostřed skupiny budov stál osamocený strom, který se větrem trochu nahýbal. Všechny listy měl uschlé. A to byl květen.

Harry ukázal na strom. „Je mrtvý. Měli byste s tím něco udělat.“

„Cože?“ Roger se na okamžik ohlédl za sebe, oči rozšířené obavami, ale když se usadily na stromě, viditelně se uklidnil. Harry si začínal myslet, že Rogerův trénink pro Nedotknutelné se vztahoval jen na první dvě fáze: *zastřít a vyhnout se*, zatímco zanedbal tu poslední – *kamennou tvář*.

„Váš strom,“ objasnil mu to Harry. „Jednoho dne spadne a zničí budovu.“ Nevinně se usmál. „Taková křehká, dřevěná stavba.“ *Och ne, vůbec mu nehrozil.*

Roger pokrčil rameny. „S tím si poradíme. A sousedům se ozveme.“ Mdle Harrymu opětoval úsměv. „Pošleme jim ovocný koš.“

Harry si rozhodně nemyslel, že by chtěl od Oddělení záhad někdy dostat ovocný koš. Nebo od Freda a George. Nebo od Ginny. Vlastně ho ovocné koše vůbec nezajímaly. Příliš mnoho jablek. Ale nemohl tam jen tak stát jako osel. Na druhou stranu – oficiálně se v něm probudila jeho zvědavost. Tohle bylo zcela jistě lepší a zajímavější než celá ta věc s mužem-netopýrem. Nacpal si ruce do kapes a ustoupil několik kroků vzad.

„Dobře tedy, nechám to na vás, pane Ketterere. Myslím tím, neskladujete tady přece těla, že?“ Harry se té větě zasmál, jak věděl, že by měl, ale dobře si všiml, jak sebou Kettererovy oči škubly.

Oddělení záhad potřebovalo lepší zaměstnance.

Harry se otočil na místě a přemístil se zpět na Ministerstvo s celou řadou nových otázek v hlavě.

ooOoo

Když se dostal zpátky, čekal na něj vzkaz a Milda na něj mávala přes celou místnost, ústa plná něčeho, co vypadalo jako mudlovské elektrické kabely. Harry uvažoval, jak dokázala být ve skutečnosti schopná udělat polovinu z těch mudlovských vylepšení, která učinila, a jestli nějaké z nich bylo schválené šéfem kanceláře. A pak si uvědomil, že je mu to jedno. Jednou rukou rozevřel lístek a druhou si sundal holinky, než si sedl a odhodil je ve směru police, v níž měly údajně bydlet.

Přijď v poledne. Přines nějaké kari.

Ron

Ps: A indické pirožky. Ne ty hnusné.

Harry se usmál. Ronova vášeň pro mudlovské rychlé občerstvení byla roztomilá, ale také trochu jako osina v zadku. Bude si muset udělat odbočku do mudlovského Londýna, i když to byla jen drobná nepříjemnost. Harry si zvykl, že mu Ron prováděl takové věci, v dobrém slova smyslu. Ronovo obtěžování v těchto dnech obvykle zahrnovalo mudlovské rychlé občerstvení a melasový koláček.

Dostal se do jeho domu, když odbíjela dvanáctá a ani se nezdržoval zvoněním. Prostě si otevřel zadní dveře a vešel do kuchyně právě včas, aby se stal svědkem toho, jak se kolem něj prohnala Rose, s vlajíci růžovými vlasy, nahatá do půl pasu, na nohou sandálky a tenounkou třpytivou sukni. Ron se dostavil v závěsu za ní, napůl ji popadl, ale když zahrnula za roh a rozběhla se, křičíc mimi, do přední části domu, narovnal se, přezíravě na ni mávnul rukou a otočil se k Harrymu. Vlasy mu trčely vzhůru a na jeho tričku byl nápis: *Případá ti snad tento obličej přičetný?*

„Čau,“ zvolal Ron. „To už je poledne? Připadá mi, jako bych se teprve před chvílí vzbudil. Mám divný vlasy?“ Sáhł nahoru, aby si prohrábnul kšticí, ale pak pokrčil rameny.

Harry odložil krabice na kuchyňský pult, a pak se o něj opřel. Hugo vystartoval zpoza židle, usmál se na Harryho, a dal se na útěk směrem, kam se ztratila jeho sestra. „Jak jsi dokázal Hermionu přesvědčit, že jsi na tohle vhodný?“ zeptal se.

Ron vytáhl ze skříně dvě skleničky. „Losovali jsme, já prohrál.“ Pak zavolal přes rameno: „Rosito! Rose! Oběd!“

Rose vběhla zpět do místnosti, smykem se před nimi zastavila, přijala půlku sendviče, který Ron odněkud vydoloval, zamumlala něco jako: „Díkmoc,“ a znovu odběhla pryč. Za dvě vteřiny poté, co odešla, obletěl roh i Hugo a řekl: „Díkmoc,“ aniž by měl důvod, a pádil za sestrou.

„Tvá dcera má růžové vlasy,“ zauvažoval Harry.

Ron na něj roztržitě pohlédl, zatímco se přehraboval ve skříní. „Co? Och, jo. Požádala mě o to ráno.“ Pokrčil rameny. „Co jsem měl říct? Pršelo.“ Harry si byl jistý, že to něco vysvětluje, ale nebyl si jistý co. Avšak namísto toho, aby se zatěžoval dalším rozšifrováváním jejich slovní výměny, převzal od Rona talíře a položil je na kuchyňský stůl. Z obývacího pokoje slyšel pištění a puštěnou televizi. Ron obrátil oči v sloup.

„Když jsem byl malý, mysleli jsme si, že je telka něco jako mluvící panenka,“ zabručel. „Ne, že bych neměl rád mudlovskou technologii, Harry, ale tohle prostě...“ Zavrtěl hlavou a uvelebil se na židli vedle Harryho, než zavolal přes rameno: „JEN JEDEN DÍL!“

Harry se ušklíbl. Ron očividně pochytil něco z rodičovské školy Molly Weasleyové.

Otevřeli lepenkové krabice a vrhli se na jídlo. Chvíli jedli v tichosti, než Ron přivolal džbáněk s dýňovým džusem a odhodil hůlku na haldu právnických dokumentů na stole. Harry zapřemýšlel, jestli doopravdy jedí u stolu. Určitě nebyl uklizený tak, aby se k němu vešli čtyři. Molly musí mít záchvat kdykoliv sem přijde.

„Takže, pověz mi všechno,“ dožadoval se Ron, zamával vidličkou a málem Harryho bodnul do tváře. „Je moje sestra stále výsměchem naší profese?“

Harry se usmál a odklopil víčko svého tikka. „Ani ne. Je vážně dobrá, víš? Příliš si stěžuješ. Možná si ji nechám, jestli se tohle rozhodneš dělat napořád.“

Ron po něm švihnul aloo palak. „Kousni se do jazyka. Tohle je legrace a vůbec, ale ona je prostě jen náhrada, než se vrátím.“

Z vedlejší místnosti slyšeli chichot a Ron pohlédl tím směrem, ale nevypadal znepokojeně. Harry si zastrčil ubrousek za límec; poslední věc, kterou potřeboval, byla omáčka na šatech.

Vždycky doufal, že se Ron po své dočasné nepřítomnosti rozhodne vrátit, ale někdy bylo těžké pochopit, proč by to dělal. Občas Harry nechtěl nic jiného, než se stočil do klubíčka na gauči a spát. Měl podezření, že se něco takového stane s malými dětmi jen zřídka, ale lákavé volání domova a spánku, zdá se, v tomto bodě převážilo praktičnost.

„Takže,“ řekl Harry, „jsem si jistý, že se bude chtít zdržet, než se dostaneš do pracovní formy,“ dobíral si ho.

„Mluvíš vážně?“ zeptal se Ron, utíraje si čelo. „Každý den ráno uběhnu pět mil, než jde Miona do práce.“ Hodil si do pusy kozí sýr a promluvil, než začal žvýkat. „Musím zůstat ve formě. Až půjde Hugo na základku, vrátím se hned do práce.“

Harry zabodnul vidličku do svého kuřete. „Nevím. Myslím, že právě teď závidím každému, kdo může zůstat doma. Jsem utahaný. Bylo by pěkné jen tak lenořit...“

„Héj!“ zaksichtil se Ron. „Co? Ty si myslíš, že tady celý den jen tak sedím a pojídám čokoládové kotlíky? Poslouchám své příběhy v rádiu?“ Pak se zatvářil zamyšleně. „No, ve dvě sice dávají *Hříšné a báječné...*“ Otřepal se, aby se vrátil zpět do reality, když si Harry odfrkl. Ron ho prstem dloubnul do ramene a zamračil se. „Ale to je jen kvůli poobědnímu šlofíku, poslouchám rádio při mytí nádobí.“

Harry mu nabídl zamaštěný pytlík s indickými pirožky. „Jasnýýý.“

Ron se ponořil do pytlíku, vytáhl piroh a půlku si z něj ukousl. Povzdechl si. „Ach, ano.“ Zavřel oči, a když je znovu otevřel, usmál se a zamával zbývajícím kouskem pirohu. „Tihle dva nejedí poslední tři dny nic jiného než špagety. Miona jí dá v kanclu.“ Nacpal si zbytek pirohu do pusy a mluvil, zatímco žvýkal. Ruku pozvedl jako štít. „Pokračuj. Co se děje?“

Harry uždiboval ze svého jídla, zatímco Ronovi pověděl o Frobisherovi a těch světlech. Hovořili o nezpůsobnosti mladých a nedostatečně trénovaných Nedotknutelných. Harry jednou uvažoval, že by se stal Nedotknutelným, ale hned zkraje pohovoru začalo být zcela jasné, že si o něm mysleli, že je příliš známý, aby byl užitečný. Nevyčítal jim to. Dokonce i bystrozorská kancelář ho občas používala jako mluvčího a magnet pro tisk. Nevadilo mu to. Všechno to bylo nedílnou součástí Harryho Pottera a on se s tím smířil.

Pokud ovšem nebude muset znovu mluvit s Ritou Holoubkovou.

Řekl mu o Fredovi a Georgeovi a o jejich historce se skladištěm. Ron mu převyprávěl drby o duševním zhroucení Draca Malfoye, a pak sdíleli vteřinu ticha, ve které Harry uvažoval, jestli by nemělo být patnáct let dost na to, aby zmírnily jeho nelibost vůči Malfoyovi. *Očividně ne.*

„A ke všemu si myslím, že na mě něco leze,“ dodal, „a Severus má milostnou aféru.“

„Hovadina,“ odvětil Ron. Z obývacího se ozval křik, a pak Ron zvolal: „Táta má dovoleno říkat neslušná slova!“ Harry nějak cítil, že tohle byl neustále pokračující spor.

Ron si znovu sedl a napil se dýňového džusu. „Nemá žádný poměr, kámo,“ řekl nakonec a mávl proutkem. „Jsi unavený. On je zaneprázdněný. Víš přece, že stále dělá všechny ty své strašidelné lektvarové nesmysly.“ Pozvedl na něj obočí. Ron neměl Severuse nikdy nijak zvlášť v lásce, ale choval se slušně, docela přátelsky, po všechny ty roky. Harry předpokládal, že je Ron spokojený, pokud je Harry šťastný, a to bylo to nejlepší, v co mohl doufat. Bylo by nefér žádat ho, aby naprosto přijal muže, který ho do dnešního dne stále ještě dokázal urazit.

A Harry s ním musel souhlasit. Severus doopravdy stále ještě dělal všechny ty *strašidelné lektvarové nesmysly*. Harry se na to už před dlouhou dobou přestal ptát. Některé dny o tom přemýšlel, když Severus vydával jistou vůni, nebo se vrátil ze své pronajaté laboratoře a vypadal sežehnutě. Ale v podstatě bylo lepší nevědět, protože Severus by mu to řekl, a pak by protočil panenky a zamumlal by něco v tom smyslu, že se na Harryho den ptát nebude.

A tak to bylo v pořádku, doopravdy, neprobírat takový druh věcí. Strávili celé roky, během nichž se jen občas informovali o svých profesních životech. Prostě nebyli takoví. Severus se ostatně nestaral ani o vnitroministerskou politiku, ani o tu ve vnějším světě, pokud se netýkala omezení jeho dovozových a vývozných tras s přísadami. A Harry zjistil, že popis kapek a odvarů a slimáků a koloušičích kopýtek (drcených) byl stejně tak uspávající, jako když byl ještě ve škole.

Lenivě pozvedl kousek kuřete. „Takže ty si myslíš, že Frobisher je něčemu na stopě s tímhle tím mlýno-skladištním tentononcem?“ zeptal se náhle, nedočkavý změnit téma. „Mám v úmyslu zajít dolů na deváté podlaží a zeptat se jich, o co tam jde.“

Ron pokrčil rameny. „Vlastně by to neuškodilo. Rádi nás udržují v nevědomosti, a pak, když se zapojíme, musí se hned vědět všechno, dokud někdo nepřijde o oko. A pak je celé o tom jejich: *Ach, pardon ohledně toho oka, jsme prostě děsně tajemní, grr!*“ Ron zvedl ruku ve stylu pařátu a udělal grimasu, pak protočil panenky. „Kokoti.“

„Pošlu jim oběžník,“ zaskučel Harry. „Něco oficiálního a dostatečně děsivého. Nechám Mildu, aby si pohrála s výplatními páskami.“

„Skvělý.“ Ron zašmátral pro další piroh a zakřenil se. Věnoval Harrymu takový pohled, který používal, když věděl, že se bude chovat jako idiot. „Řekni, tahle věc s tou netopýří bytostí, která se všude zjevuje...“

„Pracuju na tom,“ zaskřípal Harry zuby. Jestli se ještě jedna osoba zeptá, co o tom případu vandalismu ví, začne ječet. To v sobě zahrnovalo sedm lidí ráno v práci, Severuse doma a prodejkyňu kávy. Napůl očekával, že ten mudla, který mu dnes dopoledne předával rychlé občerstvení, řekne: *Povězte mi o té tajemné netopýří záležitosti...*

Ron se zasmál. „Já si dám na několik let pohov a ty vyžereš všechny legrační případy.“ Harry na něj ukázal Vě, ale on to ignoroval a vesele krčil rameny. „Pokud to nevyřešíš, bude si každý myslet, že to jsi ty.“

Harry na něj zlostně zazíral. „Kdo si do háje myslí, že jsem to já? To už jsi mluvil s Ginny?“ Nabodl kousek cibule. „A neříkej, že to byl Týdeník čarodějek.“

Ron se natáhl přes stůl a popadl noviny z přihrádky, obrátil je a smetl z přední strany něco, co vypadalo jako ovesná kaše. „Děti,“ vyjádřil se. „Nemůžeš s nimi žít, nemůžeš je prodat do cirkusu. Hermiona mi řekla, že nemůžu.“ Položil noviny před Harryho a ukázal na ně. „Byl jsi odhalen. Jinotajem.“

Harry pozvedl obočí. „Ty odebíráš Jinotaj?“

Toto pokrčení ramen bylo nenucené. „Luna nám věnovala doživotní předplatné jako svatební dar.“ Pak se uculil. „Takže? Jsi muž-netopýr?“

Titulek prohlašoval: *CHLAPEC, KTERÝ JE NETOPÝREM?* Harry pohlédl na obrázek sebe sama otištěný vedle fotky z minulého večera a povzdechl si. Tohle už se začínalo vymykat kontrole. Cítil to na vlastní kůži. Bylo to svědivé.

„Co se *mi* líbí,“ řekl Ron, postupně pozvedal obočí a usmíval se, „je ta část, kde jsi neregistrovaný zvěromág s netopýří podobou. Battymág.“ Zakřenil se. „Tolik vtípků a tak málo času.“

ooOoo

Příštího dne ležel Harry na trávniku dvorku u Rona a Hermiony se sklenkou limonády s ovocnou brandy balancující na jeho břichu, zatímco sledoval, jak se oni dva pokouší dát dohromady tu nejsložitější stavebnici vůbec.

Hermiona Rona praštila do hlavy manuálem. „Dávej pozor,“ zvolala, obočí se jí spojila dohromady. „Tohle je důležité.“

Ron zatřepal rukama a protočil panenky. „Je to jen hračka,“ odvětil. „Ne věštění z čísel pro pokročilé.“ Mávl rukou k jedné kovové součástce. „Podej mi tenhle... tentononc.“

Harry se díval, jak se Hermiona rozhlíží po trávniku plném těch tentononců. Ušklíbl se, když pozvedla oči k nebi. „Kam jsi dal tu západku?“

„Tu co?“ zeptal se Ron, jehož pozornost si uzurpovaly dva kusy kovu, které se pokoušel strčit do sebe, jako by mělo být zřejmé, že do sebe patří. „Myslím, že si budeme muset půjčit tačkovu pájku.“

Harry popadl skleničku, přetočil se a nechal je tam, hádající se o tom, co to zatraceně ta západka vůbec je, a vydal se hledat Severuse.

Hermiona mu řekla, aby se u nich zastavili, když na něj večer předtím narazila v atriu, a Harry nehodlal propást možnost jen tak ležet na sluníčku s vychlazeným nápojem a pozorovat své přátele, jak se snaží chovat se jako rodiče. Za ty roky

se u něj rozvinula, jak si rád myslíval, celkem pochopitelná škodolibá stránka osobnosti, ačkoliv to pravděpodobně spíše osmoticky nasál od Severuse.

A když už o tom muži mluvíme...

Severus lenořil na jednom z venkovních křesel u bočních dveří. Vedle sebe na stole měl plný, avšak opuštěný, šálek s čajem a po celém povrchu rozprostřené noviny. Harry mu pohlédl přes rameno – Severus kroužkoval články a upoutávky na kriminální zprávy. Harry už se ho na to chtěl zeptat, ale pak si všiml, že Severus také kontroloval překlady v lékárenské sekci a zaškrtal si několik chtěných přísad do odvarů.

„Neměli bychom jim pomoci?“ zeptal se Harry, když si odtáhl druhé křeslo a usadil se vedle Severuse. Muž vzhlédl, a pak uchopil šálek s čajem a upil z něj.

„Ty snad toužíš pomáhat při sestavování takového životu nebezpečného zařízení?“

Harry vrhl letmý pohled na Rona a Hermionu, hluboce pohroužené do hledání chybějící součástky. „Připouštím, že i když se rád dívám, jak se v tom hrabou, obávám se, že bych dopadl úplně stejně špatně. Jen proto, že to pochází od mudlů, tomu nemusím rozumět.“

„To nemyslíš vážně,“ prohlásil Severus přes okraj sklenky. „Dokonce, i kdybych se necítil pod psa, co tě přivedlo na myšlenku, že bych byl ochoten se účastnit takové slabomyslné práce, jako je montování stavebnice pro dítě, které ani není moje?“ Zarazil se. „Moje dítě. Děšivé.“

Harry si lehce prohrábl vlasy, ale měl dost hrdosti, aby vypadal uraženě. „Ty prostě jen nevíš, co to ta západka je.“

Severus popadl noviny a umístil si je před obličej. „Mám práci.“

Harry seděl vedle něj na sedátku a upíjel ze své sklenky, zatímco upřeně hleděl na trávník, kde Hermiona s Ronem stále objevovali tajemství mudlovského manuálu k sestavování, a kam se teď skácela i Ginny s Rose a Jamesem. Nemohl si pomoci, ale cítil špetku pýchy, když pohlédl na svého syna, ač ve skutečnosti sdílel Severusovo stanovisko. Ginny byla daleko lepším rodičem, než jakým by se kdy stal on, a Harry byl více než jen ochotný jí vyhovět, když ho požádala, aby jí v této situaci podal příslovečnou pomocnou ruku. Jenže James nebyl jeho syn. Ne doopravdy. Ne takto.

Letmý pohled na Severuse mu napověděl, že o tom smýšleli stejně.

„Takže,“ pronesl Harry spiklenecky, naklonil se a odložil si tvář na Severusovo rameno. „Neměli bychom se omluvit?“

Severus svinul noviny do roličky a dopil šálek. „Konečně,“ zamumlal a zvedl se. Odkráčel přes trávník, aniž by se ohlédl na Hermionu a Rona. Harry na Hermionu pokrčil ramena a povzdechl si. Ron se prostě jen zamračil na instruktážní brožuru a bez vzhlednutí zvolal: „Čau, Snape.“

Harry se usmál. Někdy Severuse miloval víc, než si myslel, že bude možné.

ooOoo

Později toho večera Harry sténal, když Severus přejížděl jazykem po spodní straně jeho penisu.

Začalo to jako obyčejná postelová rutina. Byl plně připraven usnout, jakmile si konečně lehne, ale Severusovy ruce se připlazily vzhůru po jeho bocích až na jeho hrud' a on prostě musel odpovědět bez ohledu na to, jak vyčerpaný ve skutečnosti byl.

Severus jemně opečovával jeho přirození, mnul a tiskl jeho varlata. Jeho druhá ruka lhostejně zpracovávala jeho vlastní rozkrok, jako by snad čekala na lepší časy. Někdy to totiž nebylo o nich obou, jak jednou řekl Harrymu, někdy to bylo o tom, že *děláš na něčem*.

Harrymu se líbilo, když tím, na čem Severus dělal, byl *on sám*.

Harry zakroužil kotníky a prostěradla se mu ovinula kolem chodidel. Severus ho vzal celého do úst a trochu natočil hlavu, aby se jeho zuby otřely o Harryho předkožku. Jeho vlasy Harryho šimraly na břicho a stehnech, a když Harrymu roztáhl kolena dál od sebe a vzal Harryho pozadí do dlaní, čímž jej nadzvedl o několik centimetrů nad postel, Harry se prohnul v zádech a udělal se.

Bylo to rychlé a sladké a dokonalé, pomyslel si, když laskal Severusův klín o několik minut později, dostatečně jednoduché pro každodenní použití, tohle souložení.

O patnáct minut později už byl schopen ovládnout svůj hlas, aby vytvořil něco smysluplně slyšitelného. „Jedné z těchto nocí mi budeš muset vysvětlit, proč máme najednou všechen ten sex,“ řekl Harry, zatímco si otíral penis vlhkým ručníkem, než ho odhodil do koše na prádlo, kde pravděpodobně shnije dřív, než ho stihnou vyprat.

Když se Severus vrátil k posteli, vrtící hlavou a ušklíbající se, ozval se cinkot skla. „Ty máš bez pochyby pocit, že prožívám nějaký typ krize středního věku,“ zamumlal. „Nebo že mám třeba aférku, jak jsi naznačil před pár dny.“ Jeho hlas měl nádech něčeho nadneseného, škádlivého, tak škádlivého, jakým jen dokázal být. Harry by si rád myslel, že měl příchuť brusinek.

A máš? chtěl se zeptat, ale místo toho odvětil: „Zítřka v noci budu na sledovačce.“

Severus mu podal sklenici vody a sám si usrkl ze své. „Takže budeš celou noc pryč?“

Harry pokrčil rameny, vyžahl sklenici a odložil ji na noční stolek. Pak sebou praštil zpět do postele. „Jo,“ začal, ale poté zívl a rozhodl se, že už nic dodávat nebude. Většinou říkal Severusovi o svém rozvrhu víc. Nikdy totiž nepodepsal oficiální smlouvu pro zachování mlčenlivosti, takže nebyl k něčemu zavázán nebo tak. Ale pokud měl Ginnyin plán na chycení muže-netopýra (donesený sovou poté, co odešli od Rona a Hermiony, viditelně sepsaný na zadní straně manuálu

k sestavování stavebnice) fungovat, bylo nezbytné udržet je v tajnosti tak dlouho, jak to jen bude možné. Radiový klid bylo jednodušší udržet, pokud trval celý čas a ne jen vybraně, to bylo jednou z věcí, kterou si pamatoval ze svého třídního tréninku pro Nedotknutelné.

„Tak to nepřijdu domů,“ odpověděl Severus nevzrušeně. „Mohl bych v laboratoři začít pracovat na několika věcech, které si vyžadují celonoční dozor. A tohle bude vyhovující.“

Harry otevřel jedno oko a sledoval, jak Severus zírá do prázdna, uvelebený v polštářích v čele postele, jeho mysl už byla někde jinde. Jeho ruka svírající sklenici se jednou či dvakrát křečovitě zachvěla.

Předtím než Harry odpadl, už na nic neměl čas, ale kdyby ho měl, dumal by nad tím, o kom to Severus asi přemýšlel.

ooOoo

Harry vysedával u opuštěného letištního hangáru, který Ministerstvo vlastnilo v Macclesfieldu a použil na své oči zvětšovací kouzlo, takže nemusel žádat Colina, aby mu půjčil jeho dalekohled. Bylo jasně vidět, že prostor nebyl dobře hlídán a všechny materiály v něm obsažené podléhaly utajení, takže to bylo atraktivní místo pro muže-netopýra, aby se tady ukázal, jak prohlašovala Ginny. Pravděpodobně to byla jen otázka času.

Colin ťukal rukou do komunikátoru, malého mobilního zařízení, které pro něj vyrobila Romilda, a které fungovalo díky magii, ale odesílalo zprávy jako mudlovský telefon. Právě psal někomu na malé posuvné QWERTY klávesnici.

„Posílám Susan smajlíka. Susan smajlíky zbožňuje.“

Harry se zašklebil. Pokud na světě existovala jedna osoba, která rozhodně neměla v oblíbě smajlíky, pak to byla pravděpodobně hormonálně nevyrovnaná Susan. Nebo Severus. Uvažoval, jestli Severus vůbec věděl, co to ty emotikony jsou. Bylo pár věcí, o kterých Severus raději neměl vědět. A existovalo jen málo věcí, které snesl, než vytáhl ze skříně své černé šaty a usadil se do obýváku se sklenkou skotské při čtení Camuse.

„Dej mi vědět, kdyby ti napsala Ginny.“ Sám ignoroval komunikátor tak dlouho, dokud to šlo. Ten křáp byl neskladný a už také lehce poškozený, protože si na něj sedl, když ho měl v zadní kapse. Romilda o něm prohlásila, že je ten nejhorší uživatel techniky vůbec, a to už vypovídalo o mnohém, když vzal do úvahy, jak se s tím Ginny a Susan popraly, aniž by měly o mudlovské technologii jakékoliv povědomí. V podstatě, kdykoliv se jim Milda pokusila vysvětlit, jak se jí podařilo modifikovat to které zařízení, Ginny se na Harryho ušklíbla a řekla: „Je to jako magie!“

Rád myslíval na to, že Ginny měl. Jejich dítě mělo štěstí. A také mu nebylo pomoci.

„Právě tak učinila,“ zašvitořil Colin. Pak nastala pauza. „EL-O-EL*.“

*LOL = :D, prostě rozesmátý smajlík.

Harry si povzdechl. „Dej mi vědět, až napíše něco podstatného.“ Očima pozoroval osamělého hlídače obcházejícího hangár. Pokud hodlá muž-netopýr udeřit, nejprve pravděpodobně odrovná strážné. Z tohoto úhlu viděl, že se hlídač nachází na východní straně budovy. Ginny a Susan měly na starost druhý roh a sledovaly tak sever a západ. Pokud by se ovšem muž-netopýr nepřemístil přímo dovnitř do budovy, což nemohl, ledaže by našel způsob, jak obejít ministerské protipřemístovací bariéry. A kdyby to zvládl, pak by byl daleko nebezpečnější, než kdokoliv, komu jeho úlohu přisuzoval.

Harry se podivil, od kdy se začal o muži-netopýrovi zmiňovat jako o *něm*. Jeden pohled na Ginny nebo Hermionu by přesvědčil kohokoliv, že pohlaví ve skutečnosti nebylo neměnným faktorem určujícím prohnání nebo očividnou touhou po svévolném ničení.

Colin se k němu otočil. „Říká ti, Jiskro, že?“

Harry roztržitě přikývl. „Naše krycí jména. Zavedli jsme je hned od začátku.“

Colin se usmál. „Ale ty její krycí jméno nikdy nepoužíváš.“

„Pravda.“ Harry odpoutal pohled od hangáru a přesunul jej na Colina, načež mu zvětšovací kouzlo poskytlo velmi detailní a blízký pohled na Colinovy chlupy v nose. Přerušil kouzlo, než dostane závrať nebo si protrhne rohovku. V hlavě už začal dávat dohromady plán, ale to by znamenalo, že bude Ginny ve správnou dobu na správném místě. Colin stále čekal. „Och, ono, uh... rýmuje se s mým a začíná na MR-.“ Obrátil oči v sloup. „Samozřejmě, že ho nepoužívám.“

Colin překvapeně zamrkal. „Susan vybrala to moje.“ Znělo *Štěňomilec*. Harry už na to chtěl reagovat, ale pak se jejich komunikátory probraly k životu a on dostal zprávu od Ginny, která zněla: „KDE JSTE? ZACNEME ZA 5 MINUT. ZABEREME STRECHU.“ No samozřejmě, už měla svůj vlastní plán, takový, se kterým ji ani nenapadlo svěřit se druhému týmu, a tedy Harrymu a Colinovi. Když Harry zpochybnil její logický úsudek, ona se jen usmála a odvětila: „Ale no tak, kluci versus holky. Jako za starých časů!“ Harry neměl to srdce namítnout, že už jsou ze školy skoro patnáct let.

Harry se postavil a protáhl si krk. „Beru to zpět. Používám ho, když je to třeba.“

To bylo také součástí plánu. Ginny a Harry usoudili, že nechtějí Ministerstvu předem odhalit svoji přítomnost. Nikdo neměl tušení, kde měl muž-netopýr své uši. Netopýří uši. Harry si odfrkl nad tou představou.

Ne, žádné ozřejmování jejich sledovací akce Ministerstvu. Byla to chvíle tajné domluvy, vážně, ve které se oba rozhodli, že hlídačům nemohou důvěřovat s jakoukoliv informací, ne, když byl nitrozpyt tak nápomocný nástroj, a ne tak zcela ojedinělý. V tuto chvíli se Harry prostě chtěl dostat dovnitř, a to tak rychle a tiše, jak to jen bylo možné.

Harryho právě napadlo, že kdyby byl přistižen, jak se vloupává do ministerské budovy, a odhalil by to tisk, pak by to všichni, bez ohledu na to, jaká vlákna by

Ministerstvo následně upředlo, považovali za potvrzení, že je tím mužem-netopýrem on. Harry vyslal tichou modlitbu anonymnímu božstvu a pokusil se důvěřovat Ginnyiným instinktům.

Rychle odeslal zprávu, když opouštěl relativní bezpečí vysokého trávníku. „MAM TO. C NA MISTE. 3 UVNITR. 1 VENKU. STRECHA TED.“

Už byl téměř u slepého bodu, který hlídač přejde a nebude si asi na patnáct minut ničeho vědom, když dostal další vzkaz. Tento byl od Susan. „RIKEJ MU STENOMILEC, S.“

Prima, takže hormony zmítaná Susan měla ještě pořád smysl pro humor. Byl sice špatně orientovaný, ale stále přítomný.

Harry se zastavil v podřepu těsně u kraje trávníku, o který by se Ministerstvo vážně mělo trochu starat, pokud nechtělo podněcovat množství možných nájezdníků. Hlídač byl jedním z těch znavených strážných, kteří sedávali v zádveří a každých dvacet minut si odšlapali kolečko kolem skladiště. Harry si spočítal, že měl tak patnáct minut, plus mínus, které by měl použít na šplhání po stěně budovy. Bylo těžké určit přesný čas, protože netušil, kde na obchůzce se ve kterém momentu hlídač nachází; nechodil rychle, ale dosti nepředvídatelně. Možná proto měl službu tady a ne uvnitř s ostatními třemi, jejichž polohu dokázal Harry jen odhadovat.

Ne poprvé si Harry přál, aby si Romilda pospíšila s těmi infračervenými brýlemi. Zapřemýšlel, jestli by o to nemohl požádat dvojčata. Už dřív ho napadlo, že by Fredovi a Georgeovi Romildu představil, ale bál se, že by je následná exploze zabila všechny.

Zahlédl pohyb na střeše, jakoby záblesk kapesní svítilny, a věděl, že Ginny je už připravená na střeše a sleduje odtamtud strážce. Harry zastrčil komunikátor do kapsy, poklepal na jeho uvolněný článek a vytáhl hůlku. Tohle mu teď a tady zabere trochu úsilí.

Mávl hůlkou v úsečném pohybu, zahoupal se na bříškách prstů, a pak jednou nohou zakročil, jako by se chystal k běhu. „*Aeroscalare*,“ zašeptal, a pak byl v mžiku pryč. Jeho nohy se dotýkaly země, dokud nemáchl znovu hůlkou asi devět metrů od hangáru, kde, aniž by zpomalil, začal stoupat po neviditelných schodech, které stvořil z tenké vrstvy vzduchu. Každý schod se mu vytvořil pod nohama na tak pomíjivou chvíli, že kdyby se zastavil nebo zpomalil, zmizel by a on by se rozplácl o zem. Skoro jako chození po vodě, vážně.

Na posledním schodu klopýtl a upadl by se zaduněním na plechovou střechu skladiště, ale Ginny už pro něj utlumila veškeré zvuky, a on se tak nemusel stydět, že málem prozradil jejich přítomnost.

„Nejlepší kouzlo na světě,“ prohlásila Ginny, když ho vytáhla nahoru. „Susan je naprostý genius.“

Harry nemohl než souhlasit. Vrazil hůlku zpět do pouzdra a vykoul přes okraj střechy, aby zjistil, kde se nachází hlídač. Ginny se otočila na Colina a blikla na

něj svou mini-baterkou. Na oplátku se objevilo druhé světýlko, a ona se pak obrátila na Harryho, s rukama v bok.

„Úplně jsem zapomněla, jak velká je tohle zábava,“ pronesla vesele. „Tak pojd', našla jsem světlík.“ Otočila se, a pak šeptla přes rameno. „No vážně, všechna ta bezpečnostní opatření a nedokážou ani zavřít jedno, dvě střešní okna.“

Harry si spíš pomyslel, že to byl prostě občasně obecný rys Ministerstva. Usmál se a na vteřinu přehlédl oblast, ve které se nacházeli. V podstatě nic moc. V dálce bylo pár světél průmyslových budov a domů, možná mudlovských, z této vzdálenosti těžko říct. Pak se zvedl vítr a prohrábl mu vlasy, a on zavřel oči a sklonil hlavu. Vzduch byl trochu cítit deštěm.

„Bacha! Batman!“ zasyčela Ginny. „Vyplašíš ho.“

Harry si povzdechl a následoval ji ke světlíku. Kovová síťka upnutá v rámu zařinčela a nebezpečně se zahoupala, když prolézali přes nosník na můstku k rohu, kde je nemohou spatřit ani strážce, ani muž-netopýr, pokud by on či ona měl stejný nápad, jak se sem dostat. Ginny se zády opřela o vnější stěnu hangáru a rozhlédla se. Harry zavěsil nohy přes hranu nosníku, mimo výhled hlídačů, a udělal totéž.

Čekali asi půl hodiny, příkrčení v horním patře skladištní budovy a pozorovali strážce, jak hrají karty a tlachají o přítelkyních a manželkách a průběhu posledního famfrpálového zápasu. Ginny se na něj otočil a prstovou pantomimou předvedla *však-víš* gesto, načež protočila panenky.

Harry nechal svou mysl bezcílně potulovat. Byl unavený a ten životabudič, který si vzal, aby zabránil vyčerpání, už přestával působit. Sledovačky byly jako osina v zadku.

Samotný hangár nebyl ničím pozoruhodný. Původně byl postaven, aby poskytl přístřeší malým letadlům z druhé světové války, Spitfireům a Cessnám a jim podobným, ať už byla jakákoliv. Ministerstvo budovu zřejmě získalo za obdobným účelem, prostřednictvím nákupu, nebo třeba obdrželo převodní listiny od mudlovské vlády darem. Občas se to stávalo. Tento byl plný dokumentů, ve skutečnosti jeden z posledních. Většina kouzelnických listin byla totiž zmenšena a založena do krabice, zaškatulkována a uložena v ministerském trezoru. Ale v posledních letech se masivně rozrostl počet volných papírů, a tak se vyčlenilo pár nemovitosti pro jejich dočasné uskladnění. Tohle místo, s krabicemi dokumentů na krabicích navršených v řadách, bylo jedno z nich. Ministerská politika diktovala, aby byla oblast zabezpečená, bez ohledu na to, co za dokumenty obsahovalo. A proto ti hlídači.

Ačkoliv, ti tři další muži uvnitř byly překvapením. A nevypadali zaneprázdněně, což bylo ještě více matoucí. Těžko věřit tomu, že by náměstek ministra Weasley byt jen vzdáleně schválil noční příplatek pro tři muže, kteří by tam pak celý ten čas proseděli, hráli karty a bezdůvodně si stěžovali.

Harry se přistihl, že přemýšlí právě o tom, spíše než o skutečném problému, kvůli kterému který sem přišel. Pomyslel si, že by to měl zmínit před Ginny, ale

pak zahlédli, jak se světlík nadzvedl a do zorného pole jim proklouzla ruka, otevírajíc poklop jen natolik, že do vlastního hangáru spadlo něco malého a černého. Ginny a Harry sledovali, jak to přistálo na zemi, a pak oba vytáhli hůlky, když jmenovaný předmět začal uvolňovat mračna černého kouře. Hlídači vyskočili od karetní hry a tasili hůlky, divoce se rozhlížejíce kolem sebe. Harry si byl dosti jistý, že neviděli, ani jak se střešní okno otevřelo, ani jak ta bomba dopadla na zem.

Ginny do něj šťouchla loktem. Do kouře byla vypálena první kletba, jak se hlídači pokoušeli určit, odkud útočník přichází. V místnosti se ozývalo *Mdloby na tebe*, a poté žuchnutí, když byl jeden ze strážců zasažen kletbou svého přítele. *Amatéři!*

Kouř se rozšířil po celé místnosti, hustý a tmavý a sahající asi do dvoumetrové výšky a stále stoupající. Harry přemýšlel o tom, jestli by fungovalo bublinové kouzlo. Jistě, udrželo by kouř z dosahu jeho očí, ale moc by mu nepomohlo, kdyby neviděl na metr před sebe. Ginny to už zkoušela s několika větrnými zaklínadly, ale nezdálo se, že by to něco dělalo, kromě toho, že to rozházelo věci kolem.

A přesně poté muž-netopýr využil světlík. Dlouhý plášť se protáhl otvorem, jeho okraje byly zahrocené a stočené, jako by ta věc měla schopnost vnímat a hledat opěrné body. Jeden okraj se zachytil nosníku, jako chapadlo, a obtočil se kolem kovové rozpěry. Vzápětí za tím se vynořil muž-netopýr, přistál na můstku a ohnul se přes zábradlí, aby prozkoumal kouř pod sebou.

„Páni, plášť,“ zašeptala Ginny. „Látka s pamětí.“

Harry zamrkal a pokusil se ten plášť prozkoumat blíže. Bylo to těžké, když se pohyboval tak rychle a jistě. Takže musel být živý. Nebo tak něco. Látka s pamětí byla mýtus, nebo by alespoň měla být. V mudlovském světě byla látka s pamětí ve skutečnosti teorií elektromagnetismu. V kouzelnickém světě byla vnímavým materiálem, který v padesátých letech zakázali, pokud tedy vůbec existoval. Šušovalo se, že byla ta očarovaná látka používaná na kostýmy nebo i jinde, ale pak se stala až příliš nezávislou a občas se o vlastní vůli vzbouřila proti svému nositeli. Žena ministra kouzel měla zřejmě v tom čase neshodu se svou večerní róbou ohledně umístění živůtku, zatímco byli na opeře, a část oděvu ji prostě opustila a zalétla si do orchestřiště. Relativně brzy poté byla látka s pamětí zakázána, dříve než si většina lidí vůbec uvědomila její existenci.

Ale tady byla oporou pro svého nositele, muže-netopýra, který jednou rukou slanil ze stropní příčky, pak seskočil na podlahu, jako by se na něj gravitace ani nevztahovala. Harry v duchu zaklel a Ginny zahvízdala, zatímco sledovali, jak muž-netopýr přistál v pokleku na zemi, a pak vstal. Plášť příliš dlouhý, rozvázně se pohybující, obtáčel jeho postavu. Harry naklonil hlavu na stranu a pocítil prudký nárůst žárlivosti. Ten plášť byl parádní.

Zdálo se, jako by byl ten plášť propojen s maskou na tváři muže-netopýra, zakrývala ji od nosu nahoru. *Tak!* Harry měl nějakou masku očekávat. Byl trochu zklamaný, že se na ní nenacházely žádné uši, ač nepraktické, což by zřejmě byly.

Ginny vytáhla svůj komunikátor a napsala zprávu Colinovi a Susan: „O_O“, což byl domluvený signál, že je čas, aby se přesunuli. Přední vchod hangáru se rozletěl a hlídač zvenku svolával své spolupracovníky. Tolik k tomu, že ho muž-netopýr zneškodnil. Harry zauvažoval o tom, jak budou tuhle hru hrát, ale plášť muže-netopýra se pohnul a on ho uviděl skrz kouř. S Harryho štěstím bude pravděpodobně obklopen nějakým štítovým kouzlem, které mu dovoľovalo vidět skrz dým, třeba něco v jeho masce.

Ginny se několikrát zhluboka nadechla a ukázala na vzdálenější stěnu skladiště, kde se měla objevit Susan. Harry přikývl a sedl si na bobek. Někdo musel krýt střešní okno, dokud se neukáže Colin. Za pomoci mávnutí hůlky a dalšího *Aeroscalare* Ginny směřovala z nosníku dolů, než vletěla do mlhy, která se nad ní téměř uzavřela. Harry obrátil oči v sloup a čekal.

Nebylo vidět na krok a Harry si nebyl jistý, o co se muž-netopýr vůbec zajímal, ale měl ho tady v plánu zatknout a ukončit celé to vandalství. Skutečností ovšem zůstávalo, že se hluboko uvnitř o muže-netopýra nestaral, ani o škody, které působil. Jeho pozornost více odváděla ta světla ve východní Anglii. Ale kdyby tento případ konečně uzavřel, mohl by si tím u vedoucích vysloužit povolení k průzkumu na Oddělení záhad, a to za to stálo.

A mimoto, zakládání požárů k ničemu nevedlo, bez ohledu na to, co se mu snažila sdělit dvojčata. Na to bylo třeba mít čas a místo, ale to místo (a čas) nebylo tady.

Ozvala se série výkřiků, a pak uslyšel Ginny ječet *Mdloby na tebe*. Něco vybuchlo a do vzduchu vylétly papíry jako fontána. Jeden z hlídačů byl zasažen kletbou, vymrštěn přes kouř, než se slabým zaduněním přistál dole. Harry zaskřípal zuby a čekal.

Pak konečně Colin prolezl světlíkem na můstek. Jakmile ho Harry uviděl, ukázal mu signál: „Čekej tady“, a spustil se do kouře. Vlastním kouzlem zbrzdil svůj pád.

Přízemí bylo doslova zahalené tmou a Harryho štípaly oči. Seslal na sebe bublinové kouzlo, takže si alespoň uchránil oči, a mávl rukama. Několik větrných kouzel úspěšně rozvířilo celý ten brajgl kolem. Harrymu to připomnělo peruánský rychlozatemivací prášek, který prodávala dvojčata. Bylo mu to podobné, jen asi tisíckrát lepší.

Dokumenty se vznášely ve vzduchu kolem něj. Jeden ze strážných ležel na podlaze u jeho nohou a on málem klopýtl o jeho bezvědomé tělo. Harry si razil cestu za zvuky boje do další části hangáru a přitom narazil do několika beden a krabic. Ginnyin hlas byl hlasitý, a on přemýšlel o tom, jestli křičí proto, že se jí podařilo zahnat muže-netopýra do kouta, nebo jestli ječí na dalšího hlídače či Susan, nebo jestli prostě vydává ty zvuky proto, aby ji vůbec mohl najít. Zakouznil *Ukaž mi cestu*, zaktivoval jej a následoval ho skrz bludiště krabic.

Ginny mu vběhla přímo do cesty a oba se tím šokem trochu zapotáceli. Hůlku držela v podivné poloze, když ho chytila za ramena. „Je vzadu, tímto směrem,

myslím. Tihle chlápci jsou násilníci. Jeden z nich se mě pokusil zasáhnout *Cruciatem*."

Harry porozuměl tomu významu. „Nedotknutelní?“ zahuhlal blízko jejího ucha.

Ginny zamžourala do temnoty skrz své i jeho bublinové kouzlo a pokrčila rameny. „Příliš organizovaní, aby to značilo něco jiného. Vezmi si levou stranu, já беру pravou a nenech se trefit."

Harry se pokoušel soustředit na její slova, ale ten kouř se začal vyjasňovat, jako by vycítil, že už není více potřeba, a on zauvažoval, jestli je muž-netopýr vůbec ještě v budově. Sejmul bublinové kouzlo. Ginny odběhla vlevo, mizejíc za sloupem tvořeným dřevěnými krabicemi dokumentů. Někde na opačné straně se ozvaly hlasy a Harry se začal zajímat o to, kde vězí Susan. Jít dolů pro ni byla chyba, vážně, vdechovat cokoli, co v tom kouři bylo, když je těhotná. Nakopal by se, že na to nepomyslel. Zkusil se poohlédnout po Colinovi, ale byl příliš daleko od světlíku, aby ho viděl.

Něco se mihlo kolem vysoké kupy přepravek a několik papírů odletělo ve směru vánku odcházejícího kouře. Harry se prohnal vpřed a natáhl se, aby uchopil látku s pamětí, než stihne zmizet za rohem. Bylo to mastné a kluzké na dotek, odtahovalo se to od jeho prstů, když je sevřel. Vlastník pláště za něj škubnul, ale Harry zpevnil své uchopení dost na to, že muži-netopýrovi spadla kápě z hlavy. Harry pozvedl hůlku, aby zakouzlit *Mdloby na tebe* a udělal tomu všemu přítrž.

Muž-netopýr se zvrtnul na patě a pokusil se vrátit si masku na místo, ale škoda už se stala. Harry sklonil hůlku a cítil, jak mu poklesla čelist. Postava ztuhla, ramena se jí trochu nahrbila, dech ztěžkl. Papíry jí vypadly z ruky.

„Severusi?"

Mužovy panenky se rozšířily, ale pak se vymrštil a namířil si to doprava, skrz otevřené dveře hangáru pryč. Harry za sebou zaslechl Ginny, jak křičí něco o chapadlech. *No nevadí, nic naplat*. Otočil se na místě a vyběhl jejímu hlasu vstříc.

Část třetí – Zlo běhá bez ustání v kruzích.

No, jak opět zjistíme, šaškování a anarchie by se neměli míchat.

Když se toho rána dostal domů, čekal na něj na stole toust, marmeláda a čaj. Harry hodil klíče do misky na pultu a odepnul pouzdro, odkládaje ho i s hůlkou a dalším vybavením na kredenc v jídelně. Nad pohledem před sebou zamrkal.

Severus nakráčel dovnitř, v rukách třimal talíře. „Připravil jsem vejce a tousty a párky." Zamračil se, když odkládal nádobí na stůl. „Jsou z toho obchodu, kde prodávají polotovary, ale mám za to, že si člověk prostě nemůže vybírat." Pohlédl na Harryho a pak naklonil hlavu na stranu. „Jsi v pořádku?"

Harry už otevíral pusy, že něco řekne, ale pak si uvědomil, že neví, jak přistupovat k faktu, že se právě tváří v tvář setkal se svým manželem uprostřed sledovačky, která se změnila na policejní zátah, přičemž byl v obou směrech neúspěšně donucen vyrovnat se s hlášením. Hlášením, které vůbec nechtěl psát, a tak ho jednoduše předhodil k podepsání Ginny, než se vyřítit z kanceláře jako vichřice.

Neřekl Ginny ani nikomu jinému, co spatřil. Jak by také mohl? Harry si ani nebyl jistý, že opravdu na vlastní oči viděl Severuse v jeho černém plášti, mašínujícího si to přes místnost s dokumenty v rukách během nějakého druhu průmyslové špionáže, zřejmě.

Pro tohle všechno muselo existovat náležité vysvětlení.

Severus odešel z místnosti, a pak se vrátil s malou miskou ovesné kaše pro každého z nich, usadil se ke stolu a oči mu zářily. Vypadal tak svěže jako nějaká prokletá sedmikráska, doopravdy, a Harry ho na okamžik toužil udeřit už jen pro ten fakt. Místo toho klesl na židli a nabral si lžící na talíř trochu vajec; žloutky se přímo roztékaly, přesně, jak to měl rád. Severus nenáviděl vejce na měkko, takže je musel připravovat z nějakého důvodu.

Och, jasně. Chtěl tím něco vykompenzovat, prima. Harry si kousek toastu pomazal džemem a zíral, jak se pod čepelí zaleskl jako rozšiřující se červeň.

„Jaká byla noc?“ zeptal se Severus přes svůj toust. „Ministerstvo si tě přivlastnilo na celou noc, jak vidím.“

Harry upustil svůj nůž. „To nemůžeš myslet vážně! Hodláš předstírat, že...“

Severusovy oči se zdály pronikavější, než se od něj odvrátily a mužova ruka začala s letitou praxí znovu jemně potírat toust máslem. „Ve skutečnosti jsem se snažil odvést tvou pozornost sexem, ale došel jsem ke zjištění, že je taková taktika poměrně pomíjivá a ty nejsi tak hloupý, jak láskyplně sděluji lidem, že jsi.“

Harry znovu popadl nůž. Mohl by to udělat. Mohou o tom mluvit. Severusovy způsoby mu tak půvabně naznačovaly, že je tomu nakloněn, takže Harry střemhlav skočil přímo do toho rozhovoru. Až na to, že...

„Říkáš lidem, že jsem hloupý?“

Severus se usmál a upil ze svého šálku. „Jen někdy. A hloupý není slovo, které používám. *Nedostatečně inteligentní* je v každém směru přesnější termín.“

V tomto bodě mezi nimi rozhovor zamrzl. Harry si nebyl jist, zda chce dál rozvíjet dané téma nebo se vrátit k tomu, které měl skutečně na dosah ruky. Vybral si to druhé.

„Jak dlouho už to děláš?“ Harry pozvedl ruku, aby Severusovu odpověď zastavil a místo toho si promnul tvář. „Ne ne, vím to. Na mém pracovním stole, zatímco tu mluvíme, čeká celá *složka* plná tvých pozoruhodných činů.“

Severus si odfrkl. „Pozoruhodných činů. To zní, jako bych byl nějaký chuligán užívající si v obchodě s košťaty.“

Harry bouchl pěstí do stolu. „To je přesně to, co jsi, Severusi, chuligán.“ Nahnul se dopředu, nestaraje se o to, že si rukávy namáčí do vajíček. „Já to dělám pro živobytí. Je to má práce. Ty vaříš lektvary. To je tvá práce.“ Severus otevřel ústa, aby promluvil, ale Harry ho zarazil rukou. „Žádali tě, abys pracoval na Ministerstvu, několikrát.“

Severus znechuceně zkřivil rty. „Odmítám si znovu píchat docházku.“

Harry se zapřel v židli, otřel si rukávy ubrouskem. „No, to je mi fakt líto, ale tohle já dělám. Není to ideální a kdovíjak to nemiluju, ale tak to je. Civilisti nemají co ve svém volném čase bojovat se zločinci.“

Severus neřekl nic, jednoduše si znovu začal potírat toust máslem. „Myslím, Harry, že zjistíš, že nemám žádný volný čas, abych s tím mohl vůbec začínat.“ Pak vzhlédl. „Jsem dosti zaneprázdněný.“

„To říkáš pořád. Co tedy děláš?“

Severus se na něj na moment zahleděl, pak zvedl hlavu a povzdechl si, protočil oči. „Tvoje Ministerstvo je zkorumpované.“

Harry zamrkal. Tohle nebyla odpověď, ve kterou doufal. Vlastně to nezodpovídalo žádnou otázku. Kromě takové jako třeba: „Řekni, Severusi, jaký máš pocit ohledně současné administrativy?“ což nebylo na programu dne.

Severus vstal, židle zaskřípala, muž odložil nůž i toust. Opustil svou stranu stolu a přešel směrem ke kuchyni, otevřel dveře od špajzu, a pak začal lézt dovnitř. Byl už téměř zcela ve skříni, když se na Harryho otočil a zvedl ruku. „Tak tedy pojď. Dovol mi ti to ukázat.“ A pak zmizel.

Harry se zvedl od stolu a překlenul vzdálenost ke dvířkům. Nakoukl do špajzíku, ve kterém se obvykle skrývaly cereálie a další sušené věci. Ale právě teď z něj byla prostá, dřevem obložená chodba. Spoře osvětlená chodba. V dálce slyšel Severusovy ozývající se kroky.

No dobře, tak teda jo.

Bylo neskutečné, ne nepodobné dětským knížkám, které kdysi četl, vstoupit do skříně a být doopravdy překvapený a šokovaný navzdory tomu, že žil ve světě, který si myslel, že je normální létat na koštěti a přeměňovat netopýry na šály. Harry zaskřípal zuby, když konečně zapadl do špajzu a jeho ruce zjistily, že stěny chodby jsou stejně úzké, jaké se zdály být z vnějšku, avšak čím byl dál, tím víc se rozšiřovaly, dokud si Harry nebyl jistý, že ta dehtově černá pasáž, kterou procházel, se táhne ještě dál, než kam sahal dům. Možná by byl méně zneklidněný, kdyby ten špajz včera neotevřel a nevyndal z něj krabici cereálií Weetabix, a pak jej zase nezavřel, aniž by si byl všiml, že se rozprostírá na tři míle hluboko.

Nakonec uviděl vpředu světlo, a tak zrychlil svůj krok. Tunel nebyl velký, ale vlastně ani nevyvolával klaustrofobii. Harry však na druhou stranu slyšel hrůzostrašné příběhy o kouzelnících, kteří byli lapeni v očarovaných chodbách, když se za nimi oba konce uzavřely. Celá ta myšlenka stačila, aby si ještě více pospíšil a spěšně vypadl na druhé straně tunelu do Severusovy ukrývané místnosti.

Ač byl ten tunel dlouhý, místnost nebyla obrovskou jeskyňovitou strukturou, jakou si myslel, že bude. Byla malá, jen asi tři na tři metry, stěny zaplněné mapami a špendlíky, malinkými vlaječkami. Na stole ve vzdálenějším konci ležela směsice nástrojů: hák na něco, na něm pás s fiólamy, svinuté lano, pouzdro s fotoaparátem, které vypadalo podezřele podobně jako to, které před několika měsíci ztratil. Byl to dárek od Colina za jeho absolvování bystrozorského výcviku a jemu se opravdu líbila celá ta mudlovskost toho předmětu.

Na stropě v druhém rohu byla zavěšená pozlacená ptačí klec, dostatečně velká i pro Harryho, kdyby měl snahu se do ní vejít. Byla vyplněná vlnicí se černotou a podle těch cípů a hrotů, které se vysunovaly skrz mříže a mávaly na něj, měl dobrou představu o tom, co to bylo.

Natáhl ruku, aby se dotkl pláště skrz mříže, ale Severus rychle vyštěkl: „Nedotýkej se toho!“ a prudce jeho ruku odtáhl. „Není stabilní. Proto je v kleci.“

Plášť se proti němu napjal, jako by ho chtěl ochutnat a Harry zatoužil dloubnout do jednoho z těch hrotů, visících z klece ven. „Látka s pamětí, že?“

„Nepříliš dokonalá. Domnívám se, že to tak začalo. Přidal jsem pár svých úprav, abych ji učinil silnější, vnímavější.“ Severus zamrkal na plášť, jako by jej uviděl poprvé, než zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Už je to dlouho, co jsem experimentoval s kouzly pro přeměnu a vnímání. Obávám se, že jsem se trochu unáhlil.“

Harry zamžoural na něj z větší blízkosti a plášť se natáhl, aby ho pohladil po tváři, než ho Severus zatahal za paži. „Mluvil jsem vážně. Pokusí se tě zabít.“

No tak jó. „Ale proč se nepokusí zabít i tebe?“ Nad Severusovým výrazem zbledl. „Merline, Severusi, buď opatrný,“ vypadlo mu z úst, než si uvědomil, jak zbytečně a směšně to znělo.

Teď bylo na Severusovi, aby zaklel. „Och, blbost. Jako by se mě různé věci nepokoušely zabít celé roky.“ Protočil panenky. „Vlkodlaci, hadi, ty, Weasley...“ Za každou vyjmenovanou položkou zvedl jeden prst, zatímco přecházel místnost, zády otočený k Harrymu, ale s rukou stále vztyčenou. „Sirius Black, Neville Longbottom, *mnohonásobné orgasmy*.“ Tady se zastavil a pohlédl přes rameno. „Ten seznam pokračuje dál a dál. Tak si myslím, že vnímavý plášť, který začne být trochu rozrušený při vidině dobrodružství, je něco, s čím si poradím. A teď pojď sem.“

Stůl ve středu místnosti byl dlouhý a pokrytý papíry, dalšími mapami, některými z nich pohyblivými, a složkami, ve kterých Severus štrachal.

„Jak už je to tady dlouho?“ zeptal se Harry, poukazuje na tunel a místnost.

Severus pokrčil rameny. „Od té doby, co jsme se nastěhovali. Standardní úkryt.“ Pohlédl na Harryho a vypadal tak zaraženě, jak jen dokázal, což bylo něco mezi zmatením a zlostí. „Předpokládám, že jsem ti o tom měl říct.“

Harry se opřel o stůl a zadíval se na jeho obrovskou plochu. „Jo, to by bylo milé.“

Severus se otočil zpět ke stolu, na který plácnul sérii fotografií. Po jeho levici spočívala další kupa zažloutlých složek a několik pomačkaných zápisníků. „Asi bych měl začít od začátku.“

Harry se rozesmál. „Nacházím se ve tvé netopýří jeskyni. Klidně se do toho pusť a začni, kdekoliv chceš.“

Severus na něj zlostně zazíral. „Tady žádní netopýři nejsou.“ Jeho ruce si pohrávaly s prázdnou složkou. Kdyby ho Harry lépe neznal, řekl by, že byl Severus nervózní. Ale možná ho prostě jen lépe *neznal*. „Jsem si jistý, že tě zajímá, jak to všechno začalo.“

Harrymu málem zaskočilo.

„Začalo to docela jednoduše,“ řekl Severus, ignoruje jeho záchvat, a započal pokládat na plochý stůl obrázky. „Před dvěma měsíci jsem byl v Obrtlé uličce, když jsem uviděl nějakého člověka, kterého obtěžovali lupiči.“ Pokrčil rameny. „Bylo jednoduché je omráčit z dálky a rychle uniknout.“

Tady Harry přikývl; o tom zločinu měli bystrozoři sepsanou zprávu. První událost, ve které byla zmiňovaná ta věc s mužem-netopýrem. Přemýšlel o tom, jestli Severus přišel s nápadem na svůj kostým odtud.

„A pak jsem se náhodou nachomýtnul k právě probíhající loupeži, když jsem doručoval objednávku pro vdovu Huxleyovou.“ Severus na Harryho vrhnul letmý pohled. „Nechtěl jsem se do toho plést, ale víš, co si myslím, o manipulaci s osobním vlastnictvím.“

Och, o tom rozhodně něco věděl. Byli manželi deset let a Harrymu stále ještě nebylo dovoleno otevřít Severusovy lektvarologické texty, se zdůvodněním, že *všechno musí zůstat na svém místě*.

„Před třemi týdny jsem dostal sovu od Astorie Malfoyové, že se Draco ztratil.“ Severus dokončil rozkládání fotografií a ustoupil, nechávaje Harrymu prostor k nahlédnutí. Byly pořízeny z vnějšku skladišť a hangárů a v jednom případě zobrazovaly dům vypadající dosti podobně jako Dursleyovic stará adresa na Zobí ulici. Řada fotek končila sérií snímků zobrazujících Draca.

„Týden byl nezvěstný, než se prostě zjevil na trávníku uprostřed noci, zmatený a blábolící.“ Severus se odmlčel, zatímco Harry hleděl na Dracův bezvýrazný a poblázněný obličej. „Vzala ho ke svatému Mungovi, ale oni nebyli schopni zjistit povahu jeho nemoci.“

„Takže prostě zešílel?“ zeptal se Harry. Byl docela rád, že se ty obrázky nehýbají, protože si byl dosti jistý, že Draco na fotografii, kterou si prohlížel, slintal.

Nerozuměl té fotografii, ani tomu, co kvůli ní cítil. Mezi ním a Dracem nebyla žádná náklonnost, a on by žil zcela šťastně, i kdyby ho už nikdy nespatriil. Což se běžně nestávalo, kromě náhodných, letmých pohledů či pokývnutí na Ministerstvu.

„Postačí, když řeknu, že se svatý Mungo ohledně Draca nějak moc nesnažilo,“ pronesl Severus, jeho hlas zněl jako brusný papír drhnoucí o sklo. „Mnoho lidí stále ještě obviňuje syna za hříchy jeho otce.“ A pak dodal. „Myslím, že o tom oba něco víme.“

Harry zvedl hlavu od fotografie a usmál se. „Měl bych být k Dracovi shovívavější,“ řekl, „že ano?“

Severus se natáhl a dotkl se okraje fotky, na které Malfoy přejížděl brkem přes papír zaplněný zelenými čmáranicemi. „Jen říkám, že léčitel či léčitelka přísahali poskytovat tu nejlepší lékařskou péči, jaká je možná, a selhali v tom.“

Harry se napřímil a vrazil si ruce do kapes. „Dobře, odložme to stranou, ledaže je to důležité.“

Severus pozvedl obočí. „To je. Protože to, co se stalo Dracovi, není těžké objasnit. Sehnal jsem si nezávislý posudek od jiného lékaře, válkou nepoznamenaného.“ Vytáhl další zažloutlou složku a trhaně ji otevřel, odhaluje tak sérii obrázků připevněných na listech papíru. Byly animované, jako pohyblivá fotografie, ale Harrymu bylo jasné, že zaznamenávali jakýsi druh vyšetření. Severus prstem přecházel po linii, která vypadala jako vnější obrys lidského mozku. „Část Dracova mozku byla porušena.“

Harry se nahnul nad snímky. „Kde?“

Severus prstem poklepal na oblast, která vypadala jako čelní lalok. „Přímo tady. Nejsem žádný expert, ale bylo mi řečeno, že by tyhle části mozku měly být propojeny.“ Sáhl přes řadu fotek a uchopil tlustý svazek popsany jako DSM (*Diagnostický a statický manuál mentálních poruch*) a otevřel jej na označené pasáži. „Já i doktor se domníváme, že jediná příčina jeho stavu může být tato...“ Ukázal na stránku.

„Lobotomie.“ Harry se zamračil. „To... to neděláme, že ne? U svatého Munga?“

Severus zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak kouzelnický svět nikdy tuto mudlovskou chirurgickou proceduru nepodporoval, ať už z jakéhokoliv důvodu.“ Povzdechl si a mávl rukou nad snímky Dracova mozku, stále připevněnými na papírech. „Až dosud.“

To byla myšlenka nahánějící hrůzu, vážně. Harrymu se vůbec nepozdával ten lechtivý pocit v jeho břicho, ten, který mu říkal, že o tomhle všem už sám něco ví. Nenáviděl ten pocit. Obvykle to totiž znamenalo, že se nad tím bude muset

později zamýšlet tak dlouho, dokud ho hlava nebude bolet a on ani tak neuvidí to spojení, než mu spadne do klína v tom nejméně vhodném okamžiku.

„Proč by chtěl někdo Draco Malfoyovi provádět lobotomii?“ podivil se Harry nahlas. „Míním tím, je to sice darebák, ale není...“

Severus s důrazným prásknutím zabouchl knihu, a velmi se snažil, aby to celému světu připadalo, jako že jen zavírá knihu a ne že se vyjadřuje k Harryho odporu vůči Malfoyovi. „Myslím, že našel něco, co najít neměl.“

Harry už měl na jazyku: *Svědomy? Společenský takt?* Ale zarazil sám sebe. Bylo by to malicherné. A také – cítil se díky těm obrázkům provinile. Spokojil se s tím, že sepal ruce a pokusil se vypadat jako profesionál.

Severus znovu odložil knihu na roh stolu a zalistoval zbývajícími neotevřenými složkami, hledaje něco, o čem mluvil. „Bez ohledu na to, co si o Dracovi myslíš, faktem zůstává, že byl otcovým útekem z vězení stejně překvapený jako všichni ostatní, včetně mě. Lucius byl chytrý, ale ne tak chytrý.“

Harry pokrčil rameny a našpulil rty; ve skutečnosti k tomu neměl co dodat. Severus věděl, co k Malfoyovým cítí, a on stejně tak věděl, co cítí Severus. Jen kvůli tomu, že někdo podle nápisu na stěně změnil své srdce, on nebo ona ještě neodčinili všechny své hříchy. Lucius doopravdy přijal svůj osud s netypickou důstojností a Harry si vždy myslíval, že všechny jeho promyšlené kroky před soudním dvorem vedly k jeho následnému útěku.

„Draco svého otce roky hledal, ale před nedávnem jsem zjistil, že opravdu na něco narazil. Poslal mi nějaké plány a načmárané poznámky o Azkabanu.“ Severus otevřel další nažloutlou složku, tentokrát plnou hýbajících se fotografií vnějšku vězeňské budovy a několika dopisů vytvořených Dracovým zeleným, pavoučím rukopisem.

Harry převzal fotografie a zadíval se na kamenné zdi vězení. Počasí tam bývalo vždy bouřlivé, Harry si toho všiml už dřív, v těch několika příležitostech, kdy se tam ocitl, a ten obrázek to nijak nepopíral. Občasně se u jedné z vězeňských zdí objevil temný stín. Harry se zamračil, jak se pokoušel prozkoumat vzpomínky ohledně toho, co mu na tom obraze vadilo.

„Něco je špatně,“ zahloubal se.

Severus přikývl, převzal od něj ty fotky a odložil je vedle těch s Dracem. „Mozkomory bys tam hledal jen stěží,“ podotkl.

Harry se po něm znovu podíval. „Máš pravdu. Nedošlo mi to. Věděl jsem, že se jich po válce pár ztratilo, a že se pak občas ztráceli i další, pravda?“ Zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem si představoval, že prostě v cyklech přicházejí a odcházejí.“

„Je toho víc. Azkaban je prakticky prázdný,“ prohlásil Severus a zalistoval několika nepohyblivými, po mudlovsku vytvořenými obrázky. „Tyhle jsem pořídil tím mizerným fotoaparátem asi před třemi dny.“ Jedním prstem ukázal na vnější

část vězení. „Na venkovních pozemích nejsou žádný mozkomoři. A dohromady jich tam je asi pět. Mohl jsem se kolem pohybovat úplně volně.“

Harry zamžoural na obrázky. „Prázdný, jako za...“

Severus překřížil paže na prsou. „Všichni následovníci Temného pána jsou pryč. Stejně jako většina násilných delikventů. Nyní tam přebývají už jen zloději a další příležitostní kriminálníci.“ Zvedl dlouhý prst a poklepal na fotku společně se svými posledními slovy. „Ani. Jeden. Vrah. Ani. Jeden. Smrtijed.“

„A ty si myslíš, že je Draco našel.“

Severus pokrčil rameny. „Něco jistě našel.“

„A to je to, co děláš. Zjišťuješ, co objevil.“

Pokrčení ramen. „Zneškodňuji občasné zločiny, když je hledám. Ve skutečnosti je těžší na ně narazit, než by sis myslel. Proto se mé cíle zdají rozmanitější.“

„Och, u Merlinových koulí, a proč jsi nepřišel za mnou?“ zaskučel Harry. Palcem a ukazováčkem si promnul kořen nosu. Napadlo ho, že od předminulé noci nespál, a zauvažoval o tom, jestli si něco z toho bude pamatovat, až se probudí. Všechno to bylo natolik prapodivné, že by nad tím jeho málo odpočatá mysl mohla zlomit hůl. Ale na druhou stranu si byl dosti jistý, že tohle si pamatovat chce.

„A řekl ti co?“ Severus pozvedl obočí. „Že Draco zjistil něco divného, a že z toho má pochroumaný mozek? Že je Azkaban systematicky vyprazdňován a vězni jsou přesunováni jinam? Řekni, děje se to bez ministerského souhlasu?“

Harry pokrčil rameny. „Pokud tam nejsou mozkomoři, pak ti lidé možná utekli...“ Jakmile to vyslovil, věděl, že jen hraje o čas. Kdyby se vězni pokoušeli uniknout z Azkabanu, pak by některými z nich byli i zloději. Ten výběr, pokud měl Severus pravdu, ale nebyl namátkový, ani šťastný. Jeho kouzelnické smysly ho brněly. Nebo prostě jen potřeboval více kofeinu. Nebo trochu spánku.

„Věřím, že jsi, navzdory tvému nejlepšímu úsilí, tím, jak se pobaveně nazýváš, velkým mužem.“ Severus vložil papíry i fotografie zpět do složek. „A pokud bych ti to řekl, pak bys využil své ministerské kontakty. A pak bys, jelikož nejsi z *nejdiskrétnějších* božích stvoření, mohl propadnout podobnému osudu.“ Odvrátil se. „Nedávno jsem viděl Draca. Něco takového bych nepřál nikomu. A zejména ne tobě.“

Harry někdy zapomínal, že jsou manželi. Ne proto, že by snad neměli svatbu, nebo že by Severuse horečně nemiloval, ale protože v časech, jako byl tento, propadli zpět, celou tu cestu do minulosti, ve které se nenáviděli, hašteřili se, ve které celý jejich vztah spočíval v urážkách a napětí a nedorozumění.

„No, vím to teď,“ řekl, „a můžu pomoci.“

Severus otevřel další složku a nahodile vysypal její obsah na stůl. Fotografie se snesly dolů jako suché listy. „Padesát vězňů, zmizelých za nevysvětlitelných

okolností. Všichni ti nejnebezpečnější čarodějové jsou někde tam venku a nikdo na Ministerstvu není znepokojený," prohlásil směrem k Harrymu a položil na stůl dlaň. „Vyvolává to obavy.“

Nu, Severus se vždy vyjadřoval zdrženlivě. Harryho oči přejížděly po fotografiích, poznávající tváře, na které toužil zapomenout: Dolohov, Nott, Carrow. Lucius Malfoy. Povzdechl si.

Alespoň, že Severus neměl poměr. Až na to, že si nebyl jistý, jestli je to lepší nebo horší varianta, a pro koho.

ooOoo

Stupeň devět vůbec nevypadal opuštěně, když si Harry razil cestu tamní chodbou. Nebyl si jistý, jestli měl svou přítomnost někomu hlásit, nebo jestli už věděli, že tam je. Rozhlédl se a hledal něco jako recepci. Třeba se má někam zapsat. Nebo možná potřebuje speciální propustku. Aby byl upřímný, nebyl tady dole celé roky, a u nich se zdálo, že mění své plány každý druhý týden. Usoudil, že to bylo podmínkou Oddělení záhad. Kvůli té *záhadné* části.

Nebo bylo třeba jen zavolat?

Už se odhodlával, že zakřičí něco tak trapného jako třeba: *Haló? Tady Harry Potter? Z Bystrozorského oddělení?* když se dveře otevřely. *Ach, skvělý.*

Náměstek ministra Percy Weasley vyšel z jedné místnosti, zamkl za sebou dveře velkým kostnatým klíčem, a pak se otočil a jeho oči se střetly s Harryho. „Och! Harry!“

Fascinující. „Ahoj,“ řekl, pozvedaje ruku. „Máš tady nějakou schůzku? Právě někoho hledám.“

Percy se rozhlédl doleva i doprava, a pak se na Harryho usmál. Vypadal trochu ztrhaně. Harry nikdy neměl možnost s Percym strávit více času, dokonce ani na společenské úrovni. Vídal ho tak jednou, dvakrát do roka, vždy na některé z Weasleyovic sešlostí; často vypadal horečně a zaměstnaně, jako věčný workoholik se sekretářkou hned za zády, či čtoucí dokumenty v kuchyni se svou ženou, Penelopou Clearwaterovou, která mimochodem pracovala v kanceláři sousedící s jeho.

Harry Percyho trochu litoval. Jistě, byl tam, kde chtěl být, posedlý kariérou, a možná ho to činilo i šťastným. Jen tak prostě nikdy nevypadal.

Jako třeba nyní – Percyho vlasy byly zanedbané a jeho oči podmalované temnými kruhy. Dokonce, i když se na Harryho usmíval, jeho oči kamsi těkaly, nevidomě. Prsty se mu zatínaly do sebe a kroutily svazek papírů, který držel.

„Někoho konkrétního?“ zeptal se Percy. „Tady dole vím skoro o každém.“

Harry vytáhl navštívenku z kapsy a znovu si ji prohlédl. „Rogera Ketterera? Znáš ho?“

Percy se usmál, ale byl to rychlý, ztrápený úsměv. „Chlápek nižší úrovně, myslím. Neznám ho v osobním slova smyslu, ale mám o něm povědomost. Máte se tu sejít?“ Pohnul se, aby uchopil navštívenku, ale Harry ji schoval v dlani a nacpal si ruce do kapes.

„Ne, jen jsem si myslel, že zaskočím sem dolů a pokusím se zjistit něco ohledně nemovitosti, okolo které se potloukal. Objevilo se pár stížností od místních a pan Ketterer nebyl moc sdílná, když jsem se ho vyptával.“

Percy pevněji zkroutil dokumenty do sebe a povzdechl si. „No, to je mi líto, ale mám za to, že jsou dnes všichni pryč. Přišel jsem si sem pro něco a musel jsem si pomoci sám.“

Harry vytušil, že by mu nemělo být prostě dovoleno *pomoci si sám*, ale nebyl nějak moc překvapený. Dobře, nebyl vůbec překvapený. Zatraceně, taky by se mu vůbec nelíbilo, kdyby se mu lidé štrachali v jeho stole. Šlo mu jen na nervy, že se bude muset později vrátit. Ale už měl své plány.

A tyhle plány zahrnovaly výpravu se Severusem. Harry se ještě stále smířoval s událostmi včerejšího rána, kdy strávil se svým manželem dvě hodiny ve spoře osvětlené místnosti, procházející zbývající fotografie, mapy a složky, sleduje Severusův výzkum a cesty.

Harry zamával na unaveně se usmívajícího Percyho a přešel k výtahům. Percy se ani nepohnul a Harry odhadoval, že mu asi nevěří, že nebude vyzvídat dál (možná by to v minulosti, když byli ještě mladší, udělal), nebo že ještě neskončil s čímkoliv, co tady dole v první řadě dělal. Harry doopravdy nedokázal říct, co z toho.

Bylo frustrující, pomyslel si Harry, *když vás někdo takto podrazil*. Ron si tomu zvykl říkat kazišuk, ale Harry si nebyl jistý, jestli souhlasí s jeho míněním. Nebylo to, jako by se do toho tady a teď pokoušel ponořit. Ale trocha informací by byla fajn.

Došel do kanceláře a usadil se ke svému stolu, potřásaje hlavou nad došlou poštou, opět celkem početnou. Bylo to skoro, jako by to papírování nikdy nemělo skončit. Někdy měl pocit, že dělá jen to. Zkontroloval hodinky. Za hodinu se měl sejít se Severusem a předtím musel ještě najít Ginny. V mezičase by mohl dát Mildě pauzu a podívat se na nějaké ty papíry před sebou, jako kdyby se vypracovaly samy od sebe už jen tím pohledem. Jednoho dne by chtěl vynalézt brk, který by pracoval jen na základě myšlenky. Ale na druhou stranu si byl poměrně jistý, že by pak jeho zprávy byly protkány pornografickými scénami. Avšak třeba by tím svému nadřízenému vylepšil den, hmm?

První věcí, ležící na hromadě, byla povědomá obálka. Byl to dopis, který napsal pro Frobishera po setkání s tím mužem. Frobisher měl ohledně větší proaktivity a komunikativnosti Ministerstva s civilisty pravdu. Harry z toho, že jeho kancelář nepřistupovala k jeho stížnostem vnímavěji, měl špatný pocit, a tak napsal Frobisherovi rychlý dopis, v němž mu sděloval, že tu nemovitost sleduje a rozhodně celou záležitost hlouběji prozkoumá.

Měl za to, že ji vložil do odpolední pošty včas. „Mildo, myslel jsem, že jsi včera poštu odesílala.“

Romildiny oči se rozšířily, a pak je žena přimhouřila. *O ou, rozhodně špatný den.* „To jsem taky učinila,“ sdělila mu. „Poslali to zpět, což by ses dozvěděl, kdyby ses podíval lépe.“ Harry trhnutím otočil obálku a spatřil razítko ze soví pošty, provedené červenými písmeny: VRÁCENO ODESILATELI. *Och.*

Proč by mu Frobisher vrátil jeho dopis? Přidal si to na vzrůstající seznam věcí, které má udělat, až bude mít čas. Právě teď potřeboval najít svou chybějící partnerku.

„Už jsi viděla Ginny?“ zeptal se zamyšleně a odhodil dopis na kupu papírů došlé pošty. Colin vstoupil do místnosti, vyslal Romildiným směrem poplašený pohled a vycouval pryč. Harry přecházel očima mezi prázdným zádveřím a svou asistentkou.

„Nejsem její opatrovnice!“ vyštěkla Milda. Její tvář byla rudá a Harry si všiml, poprvé toho rána, že její vlasy nebyly upravené, a že měla přes čelo cosi, co vypadalo jako šmouha od motorového oleje. „Zkontroluj si její rozvrh.“

Harry zavrtěl hlavou a natáhl se přes stůl, aby tam ulovil Ginnyin samoobnovovací kalendář. Říkal: *INDISPONOVANÁ.* Což znamenalo, buď že je na toaletě nebo si někde dole dává kávu. „Jsi si jistá, že jsi v pohodě?“ zamumlal. „Myslím tím, řekni mi, jak se doopravdy cítíš?“

Milda práskla stohem papírů do desky stolu a jejich obal se rozpadl vedví. Ale vypadalo to, jako kdyby to tak chtěla, protože vytáhla obě půlky obalu a odhodila je do koše u svého stolu. „Colin přeposlal zprávu z Twitteru do naší mobilní sítě desettisíckrát,“ zamručela. „Celé ráno jsem musela poslouchat vyzvánění, které znělo, jako když mu jeho kočka olizuje genitálie.“

Harry vrhnul na svůj zapnutý mobil na stole ostražitý pohled, světlo oznamující příchozí zprávu výhrůžně blikalo. „Jejda.“

Romilda si odfrkla a začala třídit dokumenty do skupin, zatímco tenkou složku vhodila do prázdné papírové krabice, kterou měli on a Ginny uloženou vprostřed jejich stolů. „Je to dobrý. Nejdřív to bylo vtipné. Ale těch poslední devět tisíc už ne tolik.“

Harry odstoupil od svého stolu. „Tak si ji prostě půjdu najít sám. A budeme několik hodin mimo kancl, jo?“

Romilda ho odmávla a Harry se dal na spěšný ústup, mobil si dal do kapsy a zauvažoval o tom, jak se do háje dubovýho zbaví všech těch textovek. Byla tam snad funkce: *Smazat vše?*

Colin stále otálel na chodbě. „Nemyslel jsem to tak,“ řekl Harrymu. „Myslíš, že by ji potěšilo, kdybych jí koupil dárek? Ovocný koš? Kafe?“

Harry ignoroval jeho trýzeň a místo toho ho spiklenecky objal kolem ramen. „Coline,“ prohlásil, „potřebuji, abys skočil něco zařídit...“

O patnáct minut později se nacházel v atriu a poslouchal prodejkyňu kávy, jak objasňuje úžasné výhody Bertíkových fazolek tisíckrát jinak ve formě sirupu a jak to není riskantní používat, protože ušní maz není žádnou z příchutí v lahvičce. Harry si skepticky přečetl popis lahve; řepu nějak moc nemiloval a ani s tím nechtěl začínat, a dát si to do kávy znělo pohoršlivě a tak nějak rusky. Poslední věcí, kterou by chtěl ochutnat, byl kofeinový boršč.

Nikdy se nedostal k objednávce a ani ho to vlastně nezajímalo, protože už nebyl tak utahaný. Poprvé za týden se cítil nabitý energií, jako by mu někdo podstrčil nějaký stimulant. Ale to bylo něco, o čem bude přemýšlet později, protože objekt jeho pátrání se právě oddělil z dámské společnosti s Hermionou v závěsu.

Harry je zastihl u výtahu, a pak si všiml, že už má Ginny s sebou svou hůlku a pouzdro. Takže jsou připraveni. Vyjmul její červeně blikající telefon z kapsy a schoval ho v dlani (nechá na ní, aby si ty své zatracené zprávy vymazala sama; jemu trvalo dobrých pět minut, než narazil na *označit* a *vymazat*, aby si pročistil ten svůj), když se k ní připlížil a popadl ji za loket.

Ginny se zakřenila. Hermiona na ně mávla a se zamrknáním nastoupila do výtahu.

„Jiskro!“ zvolala Ginny na uvítanou přes svůj šálek kávy, „dumal jsi někdy nad tím, jak asi chutná káva s dávkou melasy?“ Napřáhla k němu kelímek. „Já ne, ale teď jsem ráda, že jsem to zkusila. Moje hladina cukru je na tak vysoké úrovni, že bys tomu ani nevěřil.“

Harry obrátil oči v sloup. „Hermiona má na tebe špatný vliv.“

„No, někdo musí,“ zareptala, ale její tvář zůstala přívětivá. „Myslím, že asi pozvu chlápka s masovými koláčky na rande.“

„To je skvělé,“ odvětil, vtáhl Ginny do chodby a seslal *Muffiatio*. „Koukni, máme před sebou jistou výpravu, ale nejdřív ti potřebuji pár věcí objasnit.“

ooOoo

Se Severusem se setkali u bran Malfoy Manoru. Jeho výraz se zdál být chladný, ačkoliv vzduch byl mrazivý, to musel Harry připustit. On a Ginny si přitáhli pláště těsněji kolem sebe, když se vlekli k bráně. Malfoy Manor jistě už zažil lepší časy, ale zdálo se, že většina domu byla neporušena. Nebylo to tak, že by byl v havarijním stavu, ale spíš jako by si zahradník vzal několikaletou dovolenou; stěny byly porostlé nějakým druhem popínavého břečťanu. Harrymu přišlo jen těžko k uvěření, že by Draco nedokázal udržet dům na výši.

Ale kdo ví? Možná se mu to takhle líbí. Bylo to svým způsobem kouzelné, takovým tím *pes-baskervilský-se-potkal-se-strašidelným-domem-v-Amityville* směrem. Otočil se, aby to pověděl Ginny, ale pak mu došlo, že ani jeden z lidí, kteří tu byli s ním, by těm narážkám neporozuměl. Někdy bylo poměrně těžké přijít do kouzelnického světa z mudlovského prostředí.

Severus pokývnul hlavou k Ginny se zahuhlaným: „Ginevro,“ protože věděl, že ji to rozčiluje. Harry pohlédl na cestu, která vedla k domu, a povzdechl si. Na tohle se nijak moc netěšil.

Ginny už byla výjimečně ve formě. „Takže,“ zeptala se rychle, její oči planuly, když se loudavým krokem vydali po nevydlážděné stezce, „jak se z jednoho stane noc?“

Severus na ni zazíral. „Nemám tušení, co tím myslíš.“

Ginny zatřepotala prsty ve velmi špatném, polovičatém předvedení letícího ptáka. „Však víš, muž-netopýr, zachránce slabých, ochránce bezmocných nebo tak něco.“ Zašklebila se. „Tak nezištné. Nikdy bych si netipovala, že jsi to byl ty.“

Severus zavrtěl hlavou a protočil panenky. „Doufal bych že ne. Anonymita je důležitou nezbytností, takovou, kterou, jak se zdá, si už déle užívat nebudu,“ zabručel, zlostně hledě na Harryho.

Harry pokrčil rameny. „Říkám jí všechno,“ prohlásil, a pak se usmál. Nechal to Severuse chvíli trávit.

Zbytek chůze proběhl v tichosti. Harry sdělil Ginny všechno, co věděl, což, jak ho Severus ujistil, bylo všechno, co věděl i on. A to bylo dost málo. Draco byl choromyslný. Provedli mu lobotomii. Pravděpodobně za tím stálo Ministerstvo. Azkaban byl zvolna vyprazdňován a vězni chyběli. To byl celý příběh a Harry se opravdu těšil, až to zakrátko vyřeší nebo až prokáže, že to vůbec žádná záhada není. Naneštěstí, i kdyby to všechno nepojilo jedno obrovské spiknutí, stále tu byl ten případ s hromadnými napadeními, a záhada zmizelých kriminálních přetrvávala. V duchu si představoval, že se všichni namačkali do klaunského auta a odstartovali neznámo kam. Mohli by mít takové štěstí, ne?

Dveře jim neotevřel domácí skřítek, jak Harry očekával, ale Astorie Malfoyová osobně. Její tvář vypadala ztrhaně a bledě, bez make-upu či svých charakteristických účesů z lesknoucích se blond vlasů, vyčesaných vysoko na hlavě, jako novodobá Marie Antoinetta. Její šaty byly stále tak elegantní jako vždy (Harry si pamatoval, že viděl stejné před týdnem ve výloze Twillfit & Tattings, v půvabném odstínu perlově zelené), ale ona neučinila nic víc, než že si je na sebe natáhla; nepřidala žádné šperky, ani jiné ozdoby. Och, asi se do jejích šatů začetl až příliš, třeba Astorie doma prostě nic z toho nenosí.

Ale nějak o tom pochyboval.

„Astorie,“ pozdravil Severus, sevřel její ruce ve svých, a pak si ji přitáhl do objetí. Harry celou tu výměnu sledoval s objektivním zájmem. Ne, že by ho Severus nikdy neobjal, to jen, že Harry pouze zřídka viděl, že by objal někoho jiného. Naposledy, když spatřil Severuse svírat v náručí jinou lidskou bytost, se to stalo na Ronově a Hermionině svatbě, a Molly už byla tou dobou dosti přiopilá a plakala.

„Severusi,“ zašeptala, nebo byl její hlas možná jen uštvaný. „A Harry Potter.“ To už znělo méně šťastně. Harry se s Astorií Malfoyovou potkával jen zřídka, ale

pokoušel se být uctivý, přívětivý a srdečný. Jen se prostě nikdy nestali přáteli a on se domníval, že to tak bylo v pořádku.

Pak si zřejmě všimla jejich bystrozorských hábitů, pouzder, váčků na páscích, a přimhouřila oči. „Bystrozoři. Myslela jsem, že už jsme vás viděli dost na zbytek našich životů,“ zasyčela.

„Jsou tu oficiálně,“ prohlásil Severus měkce. „Potřebujeme další pomoc, abychom zjistili, na koho to Draco narazil.“ Severus ji postrčil vzad a ona ho nechala vejít do vstupní haly jejich domu. „Mají mou plnou důvěru. A umí být diskrétní,“ zakončil svůj proslov, zíraje přes rameno na Harryho a Ginny, kteří po vstupu do domu ruce vsunuli do kapes a prohlíželi si malby na stěnách.

Harry neměl možnost očumovat vnitřek Malfoy Manor moc dlouho, protože jeho telefon zavibroval a všichni se na něj otočili. Ginny se ušklíbla, když ho vytahoval z pouzdra a zvolna otevíral. „Dovolte mi, abych si to vyřídil,“ zamumlal a cítil se na vteřinu jako mudla. Odstoupil od skupinky a přihrčil se v zádveří.

Colin mu poslal následující text a netýkal se jeho kočky: J – MĚL JSI PRAVDU. FROBISHER JE PRYČ. SPAKOVAL SE MINULOU NOC A ZMIZEL. SOUSEDI MAJÍ OBAVY. DOSTAL JSEM ZAVAŘENINU. Š.

Harry telefon bouchnutím zavřel a pohlédl na Ginny, kývl na ni. Další díl skládačky, který nikam neseseděl, ale prostě visel uprostřed obrazu, který sestavovali. Kousek bez jakéhokoliv ukotvení.

Astoria mu věnovala pohled, ze kterého pochopil, že opovrhne mudlovskou technologií, jež mu vklouzla do kapsy, ale pak se otočila a odešla chodbou. Severus ji následoval, mávaje na ně dvěma prsty. Ginny pokrčila rameny a všichni se vydali za paní domu.

Malfoy Manor byl plný obrazů bytostí s platinovými a blondatými vlasy. Harry zauvažoval, jestli měli někdy v krevní linii i víly, či jestli byly děti, které se narodily do jejich rodu, očarovány touto barvou hned po porodu, jen aby se udrželo dané schéma. Malba Luciuse Malfoye se na něj zamračila, když ji míjel, a on se nedokázal zdržet ušklíbnutí, a ukázal na Ginny Vě. Ginny si odfrkla.

Chodba je zavedla do velké místnosti, lemované dalšími fotografiemi a kousky nábytku staršími než všechny jejich sečtené roky dohromady. Těžké zelené sametové závěsy byly roztažené a do místnosti pronikalo mdlé sluneční světlo. Vypadalo to, jako by masivní stůl, stojící ve vzdáleném koutu místnosti, ozařovala vřetena prachu.

Draco seděl za stolem, jeho ruce hekticky obkreslovaly osmičky vyryté ve dřevě, ukazováček zahnutý jako pařát. Záda měl zkroucená, jak se skláněl, a jeho dlouhé vlasy byly stažené dozadu do nepořádného ohonu. Když se přiblížili, zaslechli ho. Draco si něco mumlal pod fousy, celá horní polovina jeho těla se kývala tam a zpět zároveň s pohyby po povrchu, který obkresloval. Nakláněl se dopředu, aby dostal ruku až na vrchol osmičky, a pak se zaklonil do židle, když stáhl ruce směrem k sobě, aby obkroužil spodní část číslice.

Severus si odtáhl židli po Dracově levici a usadil se. Astorie se rukama objala u dveří, svírajíc v prstech promočený kapesník, a stiskla rty.

Draco pohlédl na Severuse, když si přitahoval židli. „Och, ahójj,“ zvolal vesele. „Právě jsem na tebe myslel.“

Severus se zády opřel do opěradla. „Jak se dnes máš, Draco?“

Draco se zakřenil. „Chtěl bych to říct vílám, ale ony mi pořád berou můj pudink.“

Ginny pohlédla na Harryho, oči dokořán; na něco takového, co právě viděli před sebou, nebyli připravení. Harry *věděl*, že je Draco nemocný, ale ve skutečnosti nechápal, jak moc, i když si prohlédl ty obrázky. Draco zešílel.

Severus natáhl ruku, aby zklidnil Dracovy ruce svou vlastní, ale mladší muž je prostě odtáhl a usmál se. Vrátil se k obkreslování povrchu, aniž by se díval na stůl, jako by prostě musel nutkavě pokračovat v pohybu. „Draco, chtěl bych si s tebou promluvit o tom tvém výletu, než jsi přišel domů. Pamatuješ si na nemocnici?“

Ginny nepatrně zavrtěla hlavou, její oči fascinovaně sledovaly Dracovy ruce, jak se pohybují po stole. Severus ty své položil do klína a povzdechl si.

„Pamatuju si všechno,“ vypěnil trochu Draco, špičky jeho prstů bubnovaly do stolu jako by ve staccatu. Harry měl pocit, že naslouchá nějakému jinému rozhovoru; bylo to až příliš intenzivně soukromé, zejména ve chvíli, kdy se Severus znovu naklonil vpřed, položil Dracovi ruku na rameno, vytáhl z rukávu kapesník a použil ho, aby Dracovi otřel ústa, když se mu u koutku objevila krůpěj slin. Draco se usmál a zamrkal na něj doširoka otevřenýma očima.

Bylo to skličující. Harry přemítal o všech těch časech, kdy říkal nebo si myslel o Dracovi ohavné věci. Nebylo to tak, že by jich litoval, ne doopravdy, protože Draco nikdy nebyl světec. Spíš to bylo tak, že si Harry nebyl jistý, jestli by něco takového komukoliv přál, dokonce i Dracovi.

Co když se už neuzdraví? Co když je ta újma trvalá? Harry měl podezření, že kdyby mohli léčitelé uzdravit poškození Dracova mozku, tak už by tak už učinili.

„Než jsi odešel do nemocnice, byl jsi na trávníku, pamatuješ?“

„Samozřejmě. Měl jsem mokré prsty.“

Severus se po tom prohlášení otočil na Harryho, jeho tvář byla bolestivě zkřivená. „Tak tak, Draco, ale předtím, pamatuješ si, kde jsi byl?“

„Otec vždycky říkal, že jsem bystrý. Vzali ho z vězení, však víš.“

Ginny se zamračila a Harry si uvědomil, že jí neřekl všechno, hlavně proto, že si sám nebyl jistý, co si o celé té situaci myslet. Rozhodl se, že jí nepoví o propojení Azkabanu a Ministerstva. Pokud by se on a Severus mýlili, no, pak by z toho bylo méně nezvladatelných potíží.

„Draco,“ řekl Severus tiše, „kam jsi šel?“

Draco znovu sledoval vzorek na stole. „Pokud vytvořím dostatečný vzor, pak přinutím stůl, aby z něj vyskočila víla,“ sdělil jim. „A pak se rozsvítí zelené světlo.“

Ginny sebou cukla, jako by ji někdo praštil, a Harry cítil, jak na jeho tváři tvoří vrásky.

„Kde, Draco?“ zeptal se, nakláněje se přes Severusovo rameno, aby setrval na Dracově úrovni. „Kde jsi byl? Byla tam zelená světla?“ Severus se na něj ohlédl a Ginny pozvedla obočí, ale Harry zíral přímo do Dracových očí a myslel na mrtvý strom ve východní Anglii.

Draco se na něj usmál. „Světla se blýskala. Byl tam obrovský, obrovský blesk.“

Astorie zavzdychala, ale vyšlo to z ní jako přidušený vzlyk. Harry koutkem oka viděl, jak se Ginny přesunula, a věděl, že se alespoň pokusí udělat něco s Astorií. Harry nechtěl myslet na to, jaké by to bylo, kdyby tady teď seděl jeho manžel. Severus se opřel, zády se dotýkal Harryho hrudníku a Harry neodolal, aby nespočinul rukou na mužově rameni, i když bylo to gesto téměř okamžitě setřeseno.

„Zelená světla,“ řekl mu Severus. „Myslel jsem, že už jsme měli zelených světél až dost.“

Draco dál obkresloval vzor na stole. „Víš, víly, když přichází, přinesou s sebou dort.“

Harry se ohlédl na Astorii, která odolávala Ginnyinu soucitu a stála u dveří rovně jako svíce. Za její sukní vykoukl pár očí, malý Scorpius sledoval, jak se mu otec rozpadá před očima.

Něco v Harrym lehce cvaklo, jako klíč v zámku. „Severusi,“ prohlásil tiše, „vím, kde tohle všechno dělají.“

Část čtvrtá – Počkat, kdy jsme se, do háje, stali Ligou spravedlivých?

Víte, vážení, když se z vás stane superhrdina, nemáte nikdy tušení, kam vás den zavede. Můžete se ocitnout na půl cesty kolem světa, ve vodách skutečného žití zamořených žraloky. Nebo možná zjistíte, že jdete do obchodu pro bonbóny. Nikdy nevíte, jak byste mohli? Ne. Musíte rajtovat na vlnách a cucat bonbóny. Protože co kdybyste to neudělali, kdo ví, co by se mohlo stát?

Ron zbožňoval líčení tváře barvami, když se chystali na nějakou sledovačku nebo zátaň. Harry na to zapomněl, a když se s Ronem oblečeným v dehtově černých šatech a s hlavou pokrytou černou čapkou setkali ve východní Anglii, Harry se téměř rozesmál při pohledu ten žíhaně obarvený obličej.

„Co?“ zeptal se Ron, pohledem přecházející z něj na Severuse, „jsem moc bledý, že jo?“ Roztáhl ruce a ukázal na svou sestru Věčko, když na něj hvízdla, že se blíží. Na východní Anglii už padla noc a oni se seskupili v houštině stromů, která rostla na hranici pozemku, asi čtyřicet pět metrů od vodního mlýna.

Ginny jednou tleskla rukama, a pak si dřepala do vysoké trávy. Severus se přesunul do jiného shluku stébel, blíže k jediným stromům v oblasti, podle všeho, aby lépe obhlédl hlídače, který obcházel mlýn.

„Takže, lidi, pojďme si pospíšet. Zítرا večer mám rande s Bertramem a hodlám vypadat odpočatě a připravená na sex.“

Ron protočil panenky a Harry se zasmál. Nedaleko od nich si Severus odfrkl. Harry by ani nevěděl, že tam je, kdyby ho neviděl se schovávat. „Muž s masovými koláčky?“ zeptal se. „Gin, ty teda neztrácíš čas.“

Ginny kmitla svým culíkem, když si k ní přisedl. „Ty bys to měl vědět nejlíp.“

Ron se přikrčil v trávě a zamrkal sovíma očima skrz kuklu na namalované tváři. Vedle něj se Ginny pohupovala tam a zpět na patách. Harry toužil po tom, aby se uklidnila, ale věděl, že se jen snaží přichystat na to, co mělo přijít.

„Miona říká, že by se jí strašně zamlouvalo tady být, ale že ohledně dětí věří jedině mamce a tatkově, a ti jsou pořád ještě v Moskvě.“

Ginny obrátila oči v sloup. „Tyhle třetí líbánky snad budou trvat věčně,“ zamumlala si pro sebe.

Harry si povzdechl. Bylo lepší, že jsou děti v bezpečí. Najednou byl vděčný za to, že žádné nemá, než pomyslel na Jamese. Co Ginny provedla s jejich synem? Cítil se trochu provinile, že si nevzpomněl dřív.

Něco zašustilo a oni se otočili, jen aby zahlédli Hermionu, jak si k nim razí cestu. V rukách měla tu svou korálkovou kabelku, na sobě těsné černé oblečení obtahující její postavu. Všechny je sjela pohledem a pak si dřepala vedle nich. Vlasy si stáhla do culíku, který stočila v drdol, zatímco mluvila.

„Hledíme, všechny jsem vás objevila na prvním místě, kam jsem se podívala.“ Letmo pohlédla na Harryho. „Cítila jsem tvou vodu po holení.“ Pak se otočila na Rona. „Ty se potřebuješ naučit ovládat svou hlasitost a ty...“ popadla Ginny a přinutila ji, aby se přistala kymáčet, „sebou moc vrtíš.“

„A já, paní Weasleyová-Grangerová?“ zeptal se Severus šeptem z místa, kde číhal a užíval přibližovacího kouzla, aby detailně prozkoumal zvyklosti skladištního hlídače. Hermiona vykvikla a ztratila rovnováhu, čímž pádem se svalila na zadek.

Ginny vytáhla Hermionu na nohy a odfrkla si. „Vy jste v pohodě,“ připustila Hermiona zdráhavě.

„Kdepak jsou plody našeho snažení?“ zeptal se Ron pobaveně.

Hermiona se napřímila, otevřela svou kabelku a začala v ní něco hledat. Harry byl na vážkách, když neodpověděla okamžitě, jestli nemá děti s sebou v tašce, ale ona se pak ušklíbala. „Och, jsou s Angelinou. Doufám, že ti to nevadí, Gin.“

Ginny mávla rukama. „Jestli se domů zase vrátí se třemi nosními dírkami, pak ti to budu osobně dávat za vinu.“

Hermiona se zakřenila. „Ujednáno.“

Severus se přesunul zpět k jejich skupince a povzdechl si. „Pokud jste hotovi se všemi těmi zmatky kolem dětských záležitostí,“ řekl hlasem, který Harrymu připomněl všechna ta léta v učebně Lektvarů v Bradavicích. Později se Severuse bude muset zeptat, jaké to bylo útočit na pevnost se čtyřmi z největších osin v zadku, které ho na jeho hodinách pronásledovaly. Ginny se prostě usmála a Hermiona obrátila oči v sloup. Ron se podíval na Harryho a udělal rukama gesto pro nedostatek sexu. Harry by se za Severuse cítil pohoršený, kdyby se muž nenatáhl a nepraštil Rona do zadní části hlavy.

„Vsadil bych se, s ohledem na to, co jsem viděl v posledních třech hodinách,“ sdělil jim Severus, zatímco se rezolutně odmítal podívat na Rona, který si třel temeno hlavy a ušklíbal se, „že máme asi tak deset minut, než se hlídač opět vrátí. Měli bychom se přesunout teď, jinak budeme muset čekat další hodinu.“

Hermiona otevřela kabelku. „Potřebujeme odvést pozornost? Mám tady něco pro tento...“

„Použijeme tohle.“ Severus ze své tašky vytáhl malou plechovku a otočil ji ve vzduchu.

Harry se v odezvu zamračil. Bylo to kulaté a kovové a až podezřele povědomé. „Na něčem takovém pracovali George a Fred. Co to bylo?“

Ginny pokrčila rameny. „Hvízdavé tyčinky?“

„Hvízdavé tyčinky,“ odpověděl Severus. „Ačkoliv, proč tomu tak říkají, nemám nejmenší tušení.“ Obrátil tu věc v rukách a ukázal na čep na vrcholu. „Tohle by mělo upoutat pozornost dostatečně, jeden by měl stačit.“

Harry převzal hvízdavou tyčinku ze Severusových rukou. „Počkej chvilku, takže ty mi tady říkáš, že to dvojčata vyráběla pro tebe?“

Hermiona zavrtěla hlavou, ale zdržela se komentáře. Místo toho zašmátrala v tašce a vytáhla pytlíček něčeho, co vypadalo jako bomby hnojůvky. Co? To si jako každý z nich přibalil nějaký druh zápalného zařízení? Pohlédl na Rona a skoro očekával, že z ponožky vyloví granát nebo tak něco.

„Pánové Weasley a Weasley pro mě za posledních několik měsíců vyrobili několik věcí,“ objasnil Severus do pléna, jako by bylo zcela normální vlastnit kouřovou bombu velikosti hrabáka.

Harry překontroloval pouzdro a další příslušenství, zatímco si z nich muž tropil žerty. Ron mu podával barvy na obličej, ale Harry odmítl. Ginny si nabrala z černé a podmalovala si oči, jak si navykla při famfrpálových hrách v Bradavicích. „Takže dvojčata jsou pro vás něco jako vaše Q?“

Severus vytáhl z tašky svůj plášť a Hermiona a Ron zanedávali, když se ta černota rozvinula před ním na zemi a začala se svíjet a pohybovat o své vlastní vůli. Harry by byl překvapenější, kdyby tuhle šou už dříve neviděl. Ginny zatnula prsty do kolenou a Harry věděl, že by si tu věc chtěla osahat. Jednou dlaní ji uchopil za ruce a zavrtěl hlavou.

„To musí být nějaká mudlovská narážka, o které já nic nevím,“ řekl Severus, „takže prostě prohlašme, že jsme připraveni na přesun.“ Podíval se na ně všechny, plášť mu volně visel z rukou. „Já půjdu ze střechy. Slečna Weasleyová a paní Grangerová-Weasleyová vyrazí od zadní části.“ Pokynul jim jednou rukou. „A Harry a pan Weasley se k nám připojí od druhého vchodu. Pokud je tam z vnějšku přístupné sklepení, pak jej navrhuji použít, ale zatím jsem žádný vchod neobjevil.“

Harry už chtěl začít protestovat, namítnout něco ohledně toho, že to on tu byl ten zodpovědný, a že by tudíž měl předkládat návrhy na postup, ale pak si uvědomil, že o žádných vlastně ani neuvažoval. Během války neměl moc možností se Severusem pracovat, ale když slyšel Arthura, jak o tom všem mluvil, zjistil, že vůbec nebyl špatný strateg nebo týmový hráč.

A ke všemu tohle bylo vlastně celkem to, co by Harry stejně řekl. Došlo mu, jak moc si začínají být podobní, ale odmítl to považovat za projev sentimentu – taktika se s láskou nepřátelí, jen s logikou.

Harry mávnul na Ginny a ukázal na svůj komunikátor a ona mávla na ten svůj. „Zůstaneme tady. Pošlete zprávu, až budete na místě. A ty...“ ukázal prstem na Severuse, který si právě přetahoval kápi přes hlavu. „Počkej na signál. Zůstaň z dohledu, dokud nebude čisto. Nemám se s tebou jak spojit, takže se nechci strachovat, že na nás někde hupsneš ze zálohy.“

Severus pod kápí obrátil oči v sloup, vyplížil se z vysoké trávy a za jedním z několika vhodných kmenů stromů se zastavil. Harry znovu pohlédl na budovu. „Tak dobře, tedy.“

Ginny zvedla ruce a promnula si dlaně. „Uvidíme se na druhé straně.“

Ron si povzdechl. „Myslím, že jak stárne, začíná být míň divná.“ Zadíval se na Harryho, zatímco tam seděli a sledovali Ginny a Hermionu, jak se kradmo plíží skrz trávu. „Mimochodem, kdo je Bertram?“

Harry hledal v temnotě Severuse, ale ten už byl pryč, zmizel do noci, zatímco se Harry díval jinam. Dumal nad tím, jak se asi Severus hodlá dostat na střechu a jestli ho neměl naučit *Aeroscalare*. Ale pak ho napadlo, jestli ten plášť neumí třeba létat. Nebo jestli nezná Severus své vlastní kouzlo na překonání gravitace.

„Neboj. Má pěkný zadek,“ vyslovil Harry jako odpověď, zejména proto, že si strašně rád pohrával s Ronovým popíráním sestřina milostného života. A také proto, že to bylo skoro všechno, co o Bertramovi, prodejci pirohů, věděl. Tedy kromě tohoto, že prodával masové koláčky, o kterých Harry raději ani nechtěl přemýšlet. Ne ve směru matky jeho dítěte.

Ron kecnul na zadek do trávy a promnul si kotníky. „Víš, že jsem rád, když mě tu a tam povoláš, ale proč jsi prostě nevzkázal pro Colina a Suze?“

Harry právě pozoroval hlídače, který obcházel vodní mlýn. *Och, jaké potěšení*, byl to Roger Ketterer. Pan Ketterer se rozhlédl, poté mrknul na mlýnská okna, která brzy poté zeleně obživla. Lucerna, která visela na polo-zabedněném okně, zářila jasným světlem a od mlýna se rozléhal hluboce posazený, hučivý zvuk.

„Protože jsi byl k dispozici. Susan je těhotná a já ji nechci tahat někam, kde by se mohla zranit.“

„Hermiona by na tebe za něco takového vzala hůl,“ odpověděl Ron, zíraje se zaujetím na světla. „To je novinka.“

Harry přikývl. „Ano je.“ Odsunul si od obličeje nějakou travu a považoval se za šťastlivce, že nebyl alergický na pyl. „A Hermiona ať jde do háje. Kdyby se Suze dnes v noci něco stalo, nikdy bych si to neodpustil.“ Otočil se na Rona. „A Colin, no...“

Ron se ušklíbl. „Myslím, že by mohli Ginny a Colin pracovat spolu, až bude muset Suze odejít na mateřskou. Brzy se vrátím, a tak mám pocit, že možná... O ou!“

Harry byl rád, že se díval na Rona, když hučení náhle zesílilo a vystupňovalo se do vysoko-otáčivého ječivého zvuku. A pak se zelená světla rozjasnila, dokud nebyla tak zářivá, že se na ně těžko hledělo i se zavřenýma očima. Zvedl ruku, aby si je zastínil a doufal, že všichni ostatní učinili to samé.

Nemohlo to trvat déle než deset vteřin, ale Harry si pomyslel, že to tedy byly opravdu oslnivě hlučné vteřiny, zatímco vrtěl hlavou a tiskl si dlaně na oči. Vedle něj Ron zaklel a promnul si rukama tvář. Pohlédl na Harryho. „Myslím, že teď už mám právo říct: *Co to zatraceně bylo?*“

Harry zamrkal na mlýn, zelená světla zeslábla a znovu vypadala neškodně. Strom uprostřed nádvoří se pohupoval ve vánku. Ze špiček jeho uschlých větví stoupal kouř.

„Myslím, že bychom to měli zjistit,“ zamumlal a prozkoumal střechu, aby odhalil jakékoliv známky Severuse, ale předvídatelně nenašel nic.

Jeho komunikátor zablikal a on pohlédl na telefon.
„COTOZATRACENEBYLOZAHOVADINU???!11“

Harry vysunul klávesnici a cítil, jak ho na krku polechtal Ronův dech, když odepisoval. „NA POZICI?“

Čekal celou minutu, dívaje se střídavě na displej a mlýn, jehož světla vybledla a vedle něhož stál u stromu na nádvoří pan Ketterer a potřásal jednou nohou.

Nakonec přišlo. „PRIPRAVENY. VYRAZIME NA TRI.“

Harry se usmál. Ginny vždycky vybírala načasování. Nebylo to pravidlo nebo tak něco, prostě to tak dělala. Odpověděl něco ve smyslu: „ROGER“ a zasunul telefon do kapsy, kde mu nebude překážet. Předklonil se a protáhl se, aby si mohl natáhnout a uvolnit zdřevěnělé nohy, a obrátil se na Rona. „Na dvě.“

Ron vytáhnul hůlku. „Jako za starých časů.“

„Kterých starých časů? Voldemortových starých časů nebo bystrozorský starých časů?“

„Přemýšlel jsem o té pánské jízdě, do které jsi mě uvrtal.“

Harry se zakřenil. „Byl jsi velmi neohrožený, v takovém stavu pak vtrhnout k Hermioně do ložnice.“

„Jo, no,“ připustil Ron, když ztišili hlasy a začali se plížit travou ke vchodu. „Rád si myslívám, že to bylo díky té ogdenské.“

Harry si odfrkl. „To nebyla ogdenská, ale máslový ležák.“

„Ale na prázdný žaludek!“ sykl Ron, než překonali trávník. Harry na vteřinu zvažoval, že jsou ti nejhorší agenti vůbec, ale poté zabředli do rutiny a on měl najednou pocit, že je mu s Ronem příjemně, protože mít ho v zádech bylo fajn, dokázal předvídat jeho kroky. Pravděpodobně měli být trochu tišší, protože Ketterer si právě tuhle chvíli vybral, aby obešel roh, a bezprostředně je zahlédl. Harry něco takového neočekával. Bylo štěstím, že přesně v okamžiku, kdy se šel vyčůrat nebo tak něco, nastal ten moment, když se pokoušeli proniknout do mlýna.

Ketterer pozvedl hůlku, asi aby je proklet nebo třeba vyčaroval výstrahu pro ostatní, ale než tak mohl učinit, něco spadlo ze střechy a zasáhlo ho to do hlavy. Harry zamrzl na místě, stiskl hůlku, Ron vedle něj ukročil a oba sledovali, jak Kettererovo tělo s žuchnutím dopadlo na zem, následované netečnou hvízdavou tyčinkou, která ho očividně trefila přímo do lebky. *No, tohle byl taky způsob, jak odvést a přesunout pozornost.* Ron se vyřítit vpřed, aby odkopl mužovu hůlku, a Harry zamžoural na střechu, která, kromě drobného ohybu černého pláště vykukujícího přes hranu krytiny, vypadala zcela normálně. Ron mířil hůlkou na muže, dokud do něj pokusně nedloubnul nohou.

Harry znovu zkontroloval hodiny na mobilu. Jestli se brzy nepřesunou, dorazí tam pozdě. Společně s Ronem odvěkli Kettererovo tělo do jednoho ze stínů mlýna a nechali ho tam.

Z vnitřních prostor budovy už nezaznívaly žádné další zvuky, ani se neobjevila světla, ačkoliv uvnitř ta světla stále planula a omývala okolí žlutým světlem. Ušchlý strom vrhal dlouhý stín na skladiště za ním, jako nějaký úponek, kterým

jakoby si tu budovu přitahoval. Harry uvažoval také o tom, co v těch budovách asi bylo, ale veškerá aktivita se zdála být soustředěná ve mlýně, takže tam prostě začnou.

Harry se otočil ke kulovité klíče a trochu se do ní opřel. Bylo celkem překvapující zjistit, že dveře nebyly zamčené a otevíraly se poměrně lehce. Člověk by si myslel, že na místa skrývající tajemství se jeden dostane obtížněji, ale pak se tam prostě ocitli, klopýtajíce o drobný výklenek, který vedl do daleko větší místnosti.

Mlýn samotný nebyl ničím pozoruhodný, stejně jako z vnějšku, se všemi těmi prkny a shnilými deskami. Zelené lucerny byly zavěšené na různých místech u stropu a vytvářely osamocené světelné body. Od spodní části luceren vedly nekvalitní provazy, které směřovaly až k zemi, než se stočily kolem místnosti a spojily se na základně rozložitého dřevěného křesla, nacházejícího se ve středu místnosti.

Všechno vybavení, které by člověk potřeboval ve... vodním mlýnu, pomyslel si Harry, bylo odtaženo ke stěnám a ponecháno napospas prachu či pokryto špinavými prostěradly. Harry a Ron se proplížili ke zvýšenému podiu u dveří a sledovali, jak tam zelená světla mdle, ale usilovně pulzovala, i když rozhodně ne tak intenzivně jako dříve.

„První pokus nevyšel,“ řekl mužský hlas a Harry a Ron se znovu přikrčili do stínů, aby se ujistili, že je neuvidí. „Budeme to muset sjet znovu.“

Harry mžoural tlumeným osvětlením, aby dohlédl ke křeslu a na postavu připoutanou na něm. Byl to muž, jemu zřejmě známý, ale zdálo se obtížné to říct, když ho viděl pouze z profilu. Otočil se k Ronovi a pozvedl obočí, a Ron prostě pokrčil rameny.

„Ještě jednou a tkáň se rozpadne,“ sdělil jiný hlas, patřící muži, který přistoupil ke křeslu z druhé strany. Něco na něm mu také připadalo povědomé, ale bylo těžké odhadnout co. Harry se pokoušel pátrat v paměti po všech obličejích, které za ty roky už viděl, a které si už nepamatoval. Ne poprvé byl rád, že už nemá za nadřazeného Kingsleyho. Kdyby měl něco takového napsat do spisu a přitom nedokázal toho muže, kterého se chystal proklít až do zítřejšího dne, zařadit, Pastorek už by měl jeho zadek naservírovaný na koberci.

„Henders,“ zašeptal Ron, „Nedotknutelný.“ Když na něj Harry znovu pohlédl, pokrčil rameny. „Na vánočním večírku před třemi lety praštil Hermionu a já mu musel dát pěstí.“

Harry se zasmál a vrátil se pohledem zpět ke scéně, ve které se Henders připojil k druhému muži, asi rovněž Nedotknutelnému „Ne, že bychom neměli další. To ti říkám,“ prohlásil k Hendersovi.

„I tak se mi ta myšlenka moc nelíbí. Mám... divný pocit.“

„Pokud s tím máš problém, Hendersi, pak nech někoho, ať ti upraví paměť, a požádej o přeložení.“

Muž na křesle zasténal. „Pořád to dělají,“ stěžoval si Henders, dloubaje do muže rukou. „Myslel jsem, že tvrdili, že to nebolí.“

„Tvrdili, že to zřejmě nebolí,“ odpověděl druhý muž. „A odkdy se staráš? Zabil dvě ženy listem od pily.“

Harry prozkoumal druhou stranu místnosti. Zahlédl dveře, které měly použít Ginny a Hermiona, a třebaže nespátřil střešní vchod, jistě tam nějaký musel být, protože Severus by si takovou možnost jinak nevybral. Zatímco zíral, dveře se zachvěly a on viděl, jak Ginny nakoukla do místnosti. Už na ni chtěl mávnout, ale pak si uvědomil, že zvedla hůlku a seslala *Expelliarmus*. Tolik k tomu, že mu přenechá vedení.

Ti dva muži v místnosti, kteří nebyli připoutáni ke křeslu, se otočili. Zvedli hůlky a začali unisono pálit, sklonili se v opačných směrech, secvičeně, zkušeně, vyškoleně. Harry se skryl za sloupem a slyšel Ginny, jak vyslala další kletbu z druhé strany místnosti. Ron se usmál.

„Měl jsem pravdu,“ řekl, tvář žoviálně naladěnou. „My proti Ministerstvu. Jako za starých časů.“

Och, ha ha.

Harry vyslal několik omračujících kouzel jako krytí a Ron se sehnul po jeho levici. Ztratil se mu z dohledu, když se Harry dostal doprava a ukryl se za několik dřevěných barelů. Kletba mu zasyčela u ucha a on sklonil hlavu, naslouchaje zvukům kroků, které by mu sdělily, kde se útočník nachází. Och, a kdyby to šlo, ještě by mohl zohlednit Ginnyinu polohu; nebylo by dobré, aby si právě teď proklel své vlastní parťáky.

Slyšel někoho zvolat *Reducto* a to byla samozřejmě Ginny. Milovala to kouzlo. Byl to její podpis. Kousky dřevěných sudů se vznesly do vzduchu, další zasáhly zeď a ta se zachvěla. Ron vykřikl: „*Mdloby na tebe!*“ a pak žuchlo na podlahu nějaké tělo. O několik dalších... potyček a kleteb byl zneškodněn i ten druhý.

„Čisto!“ zařvala Hermiona a Harry odstoupil od sloupu, dosti rozladěný, že neměl šanci nikoho omráčit či zneschopnit. *A kde trčel Severus?*

Ron a Hermiona si stoupli před muže v křesle, zatímco Ginny svazovala Henderse a toho druhého chlápka, jehož jméno se Harry nikdy nedozvěděl. Když se Harry připojil k těm dvěma, všichni zírali na křeslo.

„To je Thulciver McPhee,“ sdělila jim Hermiona. „Víte přece, ten, který před několika lety zabil svou ženu a přítelkyni.“ Vydala znechucený zvuk a vsunula si hůlku do pouzdra na koženém pásku, který jí Harry před několika lety daroval. Harry byl potěšen, když viděl, že ho stále ve správných případech používala. Mít prázdné ruce bylo téměř tak důležité jako mít v nich zbraň, někdy. „Vedla jsem žalobu.“

Ron zvedl McPheemu jedním prstem bradu a on na ně ospale zamrkal. „To proto ho známe. Zatýkali jsme ho,“ prohlásil Ron bez zájmu.

No jo, pravda. Harry se zadíval na McPheeho a zauvažoval, jestli měl v hlavě všechno v pořádku.

McPhee zavřel oči. „Všechno je tak zelené.“

Harry sebou cuknul a letmo pohlédl na zelené lucerny.

Ginny bloumala okolo jedné z nich, a pak trhla za šňůru. Vedla od spodní části lucerny v záplavě jiskřiček, a tím pohybem světlo zhaslo. „Na co si myslíte, že jsou?“ zeptala se. „Nedokážu si představit, že by prováděli lobotomii elektrickým proudem.“

„Myslím, Ginevro, že to je signál,“ pronesl Severus, když sestoupil dolů z horní krokve. Ginny a Hermiona nadskočily a Harry civěl, jak druhý muž přešel přes místnost, jeho plášť se občas dotýkal podlahy, jako by olizoval špínu ze dřeva. Krajiní obruba se natáhla ke světlu a Severus ho musel popadnout do pěsti a hodit na zem. Jako by se pokoušel odradit balon naplněný heliem před odletem tím, že s ním oddribluje jako při basketbalu.

„Zatraceně!“ vydechla Ginny. „Měl byste nosit zvonek!“

Severus se na ni usmál. „Já jsem noc,“ sdělil jí, jeho ústa se prohnula do úsměvu. Harry si zastrčil hůlku do pouzdra a zjistil, že stojí s překříženými pažemi. Hodlal si vychutnat tu malou důtku, kterou by mohl bezpečně zařadit mezi *předehru*.

„Byl jsi až žalostně málo nápomocný,“ postěžoval si.

Severus si rovněž založil paže na hrudi. Jeho plášť se mu ovinul kolem pasu a povlával kolem jako sukně. „Bylo mi řečeno, abych zůstal z dohledu, protože nevlastním žádné mudlovské komunikační zařízení, které by pomohlo naplánovat váš...“ odmlčel se, jako by zajisté hledal ta nejvíce provokující slova, „ohromující nástup.“ Otočil hlavu a pohledem se zabodl do Ginny. „*Expelliarmus?* Vážně?“

Ginny zatřepotala rukama jako netopýr. „Nechte je hádat.“

Hermiona protočila panenky. „Jakkoliv je zábavné sledovat hru: *Vyprovokujte si svého bývalého učitele*, právě jsme zneškodnili naše jediné dva svědky, a tenhle tady,“ gestem pokynula k McPheemu, „bude stejně nápomocný jako třaskavý škvorejš.“

McPhee se na ni usmál. „Máte vlasy jako víla.“

Hermiona se usmála na něj. „Myslím, že je zmatený.“

Severus pohledem přelétl křeslo a lucerny v místnosti umístěné kolem něj, jako by byl inženýr, který dokáže zvrátit čas, aby viděl, kam to všechno vede. Harry ho takové věci viděl dělat už předtím, ohledně případů jako: *Jak asi udělám tento komplikovaný lektvar, který jsem nikdy předtím nevařil a který je jedovatý a pro který nemám žádný návod? Nebo třeba: Kde jsem naposled viděl svou peněženku? Bylo to v kuchyni? Měl bych se vydat zpět po svých stopách.*

„Tady ublížili Dracovi,“ řekl. „Udělali to tímto křeslem nebo něčím, co k tomu křeslu připojili.“ Sáhł dolů, rozepnul kožené pásky na McPheeových zápěstích a když muž osvobodil své ruce, na jeho zápěstích se objevily stopy po drobounkých jehlách.

McPhee zavřískal a promnul si ruce. „Říkám vám!“

Severus vytáhl muže na nohy a předal ho do čekajících rukou Ginny, která na něj seslala uspávací kouzlo a nechala ho s bouchnutím klesnout dolů. Severus už sledoval cestu jehel vsunujících se do trubiček, které se táhly po spodní straně křesla a poté směřovaly do malých děr, které byly navrtané do podlahy.

„Je tam další patro,“ potvrdil Ron, jeho oči se už proháněly okolím, aby odhalily padací dveře nebo ukryté schody. Harry se zadíval na zem ke svým nohám. Ginny začala přesouvat nábytek a odhrnovat prostěradla z vybavení. Poté si ale odkašlala Hermiona. Všichni na ni pohlédli a poté zrakem následovaly její prst ukazující do vzdáleného koutu místnosti, kde se nacházely schody se zábradlím očividně směřujícím dolů.

Severus se napřímil a prohnal se kolem ní na cestě ke schodům. „Do čela skupiny, paní Grangerová-Weasleyová.“

Harry sledoval, jak obrátila oči v sloup a následovala ho dolů po schodech, sesílajíc hůlkou *Lumos*, aby měli dostatek světla. Což nebyla až tak špatná myšlenka. Harry zakouzłil své *Lumos* a slyšel, že Ron a Ginny udělali to samé. Díky tomu množství by měli být schopni docela dobře vidět, i kdyby tam dole nebyl žádný další samostatný zdroj světla.

Sestoupili po schodech za zvukem bzučícího stroje, který se sám o sobě velmi znepokojivě nepodobal žádnému zvuku v kouzelnickém světě. Všechny osoby zde byly celkem zvyklé na mudlovskou technologii, dost na to, aby je to hučení nevydělalo tolik jako některé kouzelníky, kteří nebyli s technikou zadobře. Navzdory tomu Harry nebyl připraven na to, když Severus vykouzłil další *Lumos* a světla začala ozařovat celé okolí. Ten hluk totiž sloužil jen k tomu, aby narušil cizineckou atmosféru místnosti. Po obou stranách byla lemovaná podlouhlými, svisle postavenými skleněnými válci, některými zeleně osvětlenými, dalšími zcela černými. Uvnitř těch zeleně osvětlených bublala průsvitná tekutina nějakého druhu. Bylo těžké říct, jestli je samotný roztok zelený, nebo jestli to bylo to sklo, které jej obsahovalo. Harry sklouzł jednou rukou podél nejbližší nádržky.

„Vedou to nahoru skrz strop, pouštějí do žil, a pak vykonají nějaké kouzlo nebo něco, něco, co zabíjí ten strom, který je venku,“ řekl, očima sleduje potrubí vedoucí ke stropu.

„Tohle musí být ta největší káď veritaséra, jakou jsem kdy viděl,“ prohlásil Severus, jednou rukou spočívaje na zeleném skle na druhém konci místnosti. „Nedokážu si přestavit, na co by to používali.“

Hermiona zaťukala na jeden z těch temných válců. „Tohle není Veritasérum,“ řekla. „Tohle je druh... něčeho.“

Severus se k ní připojil, a oni oba pak svorně civěli na sklo před sebou. Harry předpokládal, že kdyby si mysleli, že to pomůže identifikovat obsah, přitiskli by k tomu své tváře jako děti v zoo.

„Je to odvar zmatení,“ pronesl hlas za nimi a Hermiona sebou cukla. Severus se otočil a vytáhl hůlku. Harry a ostatní se jen obrátili, protože byli stále ještě ozbrojení.

Penelopa Clearwaterová se nakláněla k jedné z nádobek, svírajíc v ruce skupinu provazů a v druhé hůlku. Vypadala hrozně, tvář měla bledou a ztrhanou, šaty na ní visely, jako by vůbec nejedla. Vlasy měla stažené dozadu do ohonu, ale i když bývala její hříva dlouhá, nyní vypadala roztřepeně a zkuďnatěle. Ruka se jí zachvěla, když na ně namířila hůlkou.

„Odvar zmatení,“ zopakovala. „Smíšený s analgetikem. Kvůli kouzlu. Potřebujeme ho kvůli tomu kouzlu.“

„Jakému kouzlu?“ zeptali se Ron i Ginny naráz, hůlky v pohotovosti. Ron letmo pohlédl na Ginny a ona na něj vyplázla jazyk. Harry si přál, aby neodtrhovali pohled od pomateně vypadající dámy se zbraní. A jejího očividného protřelého plánu.

„Skloňte hůlky,“ prohlásil další hlas, a pak z prostoru mezi válci po Harryho levici vylétlo zkušené *Expelliarmus*. Ron klesl dozadu a Ginny se svalila po Harryho pravé straně ve snaze se ukrýt a zůstat tam přesně tak, jak se dohodli. Ginny byla stínový člověk, který jednal ve chvíli, kdy bylo potřeba.

Severus otočil hůlku, ale odzbrojující kouzlo ho zasáhlo přímo, a on si promnul ruku druhou dlaní, zatímco hleděl na svou upuštěnou zbraň. Harry seslal *Mdloby na tebe*, ale Percy Weasley využil příležitosti a fyzicky ho shodil na zem, čímž narazili do jedné ze skleněných nádobek. Harryho hlava se střetla s tenkým sklem a na vteřinu bylo vše, co slyšel, jen hlukem gongu.

V okamžiku, kdy se pokusil napřímit, byla Hermiona v bezvědomí, Ron mimo dohled, pravděpodobně utvářeje plán s Ginny, protože Percy měl ruku kolem Severusových ramen a hůlkou mu mířil na hrdlo. Harry zavrtěl hlavou, aby si vyčistil hlavu, a pozvedl hůlku.

Percy přitiskl špičku na Severusův krk. „Jsem odhodlaný mu ublížit, jestli budeš pokračovat ve svém jednání, Harry.“ Zacouval směrem k nádobám a Severuse stáhl s sebou, rozhlížeje se kolem, jako by si byl jistý, že na něj z druhé strany zaútočí. Harry se pokoušel nehledět na pohyby ve stínech za Percym.

Sklonil hůlku a nechal ji vyklouznout z ruky. Severus protočil panenky a dokonce i v této zajaté pozici to vypadalo jako nějaký neústupný příkaz. Severus Snape vždy kraloval ostatním, i když byl úplně na dně.

„Omlouvám se za ten způsob, Harry,“ pronesl Percy měkce. „Pokoušel jsem se tě zbavit. Přidělil jsem ti ten případ muže-netopýra, ale neměl jsem tušení, že tě to zavede až sem.“ Gestem ukázal na řady nádobek za sebou a Harry od něj odpoutal svůj pohled dost dlouho na to, aby si lépe prohlédl ty skleněné válce.

„Proč, Percy?“ zeptal se tiše. Tohle byl zbytečný krok, vážně. Byl si zcela jistý, že odpověď už zná. Ale na druhou stranu, když Percyho přinutí mluvit, bude to dobrý způsob, jak odvést pozornost od skutečnosti, že má hůlku u Severusova krku a Rona v zádech.

Percy si povzdechl. „Mozkomoři odcházejí,“ řekl. „Dokážeš si představit, co se stane z Azkabanu bez mozkomorů? Nikdo tam ty lidi neudrží.“

Severusovy oči byly upřené do Harryho a on nepatrně zavrtěl hlavou. Tohle bylo to, co potřebovali, doopravdy, tohle velké odhalení, a Percy jim ho hodlal poskytnout. Harry si ze své první výslechové lekce s Pastorkem, než se stal ministrem, něco pamatoval: *Jakmile začnou mluvit, nemohou přestat. Chtějí ti svůj příběh sdělit, Harry, bez ohledu na to, co to pro ně znamená, či co se jim potom stane. Tak je nech, protože pokud změní názor, už z nich nic nedostaneš.*

Harry sevřel ruce do pěstí. V rohu Penelopa poutala Hermionu zuřivým *Pouta na tebe* a nechala ji stát vedle svého manžela.

„Lucius Malfoy utekl z Azkabanu a my jsme věděli, že se něco musí udělat,“ řekla Penelopa, její hlas byl plný pohrdání. Zkřížila si ruce na hrudi a zazírala na Severuse. „Pokud všichni mozkomoři odejdou, kdo udrží kriminálníky kouzelnického světa v jejich celách?“

Severus znovu obrátil oči v sloup a Harry opravdu doufal, že nezahrne osobu, která byla duševně nestabilní, nespoutaná a také ozbrojená, výčitkami. „Nevím, možná by tu záležitost měl rozhodnout nějaký vládnoucí orgán. Kdybychom ho tedy měli.“ Harry se zděsil, ale Severus směřoval někam dál. „Mohli bychom vytvořit nějaký vlastní. A říkat tomu, och, třeba Starostolec.“

Percy poklepal hůlkou na Severusovo hrdlo. „Starostolec na to nepověděl nic. Řekli: *Och, ničeho se neobávej, Weasley, postaráme se o to, až to bude problém.*“ Zavrtěl hlavou. „Ale Lucius Malfoy utekl z Azkabanu a já věděl, že se něco udělat musí.“

Hermiona zaskuhrala a Harry se rozhlédl po Ronovi nebo Ginny. Želbohu, ani jeden z nich nebyl na dohled. Tajně doufal, že Ginny nahrává celou výpověď na mobil. Později by se to mohlo hodit. Pokud tedy nějaké později bude.

„Takže jsi co?“ zeptal se Harry, ruce nechával stále zdvižené ve vzduchu v oblasti uší. Celá tahle hrozná rutina už ho unavovala. Zdálo se jasné, že se sourozenci Weasleyovi nehodlají objevit, dokud jejich nejdražší bratříček neprozradí celý příběh. Nevyčítal jim to. „Rozhodl ses, že tady z toho vybuduješ vězení?“

Penelopa si povzdechla. „Jen jsme je chtěli trochu pozměnit. Opravit je, učinit z nich platné členy společnosti, víš?“ Pohlédla na Percyho, jako by potřebovala povolení či souhlas k tomu, aby mohla pokračovat. On přikývl. „Pokud je nemůžeme zadržet, pak je potřebujeme někam dát. Nebylo by tedy lepší, kdyby už nikdy nikomu neublížili? A dokonce se stali i přínosnými členy komunity?“

Harry nechápal, proč to neviděl už dřív, ve chvíli, kdy se Penelopa objevila se svými názory na veřejnosti, a když si uvědomil, že šlo o vrahy, násilníky, prostě ty *nebezpečné* kriminálníky.

„Nemůžeš je napravit tím, že jim poškodíš mozek,“ sdělil Percymu tiše. „Jen jim ubližuješ.“

Percy pohlédl na Penelopu a tentokrát přikývla ona, jako by potřeboval její svolení. „A co jejich zločiny? Neříkej mi, že ti nevadí, že je Theodor Nott volný. Co kdyby to byla Bellatrix Lestrangleová? Neříkej, že bys hájil její *práva* namísto toho, aby zaplatila za všechny ty životy, které vzala.“ Percy se zasmál a škubnul Severusovou hrudí. „Protože bez mozkomorů je nezadržíme, Harry. Ochránil jsem nás před nimi, nikdo se jich už nikdy nemusí obávat.“

Harry mu už chtěl odpovědět, ale Severusův plášť uchopil Percyho paži a vytrhl se mu. Otočil druhého muže, takže teď byla jeho vlastní váha použita proti němu, a hned potom měl Percy ruce zkroucené za zády. Na kratinkou vteřinu si byl Harry jistý, že už je to všechno pod kontrolou. Ron se stále potýkal s Penelopou a Harry se natáhl na podlahu, aby chňapnul po své hůlce. Odkulil se a chtěl seslat kletbu na Percyho, jenže Severus mu stál v cestě. Oba muži bojovali o hůlku v Percyho ruce, a když Severus zasáhl druhého muže chabě provedeným políčkem, Percy ohromeně zavrával a narazil do jedné z nádobek, která tím úderem trochu praskla.

A to byl průlom, který Harry potřeboval. Vypálil kletbu, *Diffindo*, díky které rupnul válec za Percym a Severusem a obsah se vylil na zem. Veritasérum zmáčelo Percyho, když se mu rozlilo po hlavě a těle. Severus se tomu okamžitě obratně vyhnul z cesty a Harry zamaskoval úsměv, protože věděl, že muži pravděpodobně odlehlo, že nebude vystaven séru pravdy takového množství, které by ho zřejmě nutilo vyhnout se lžím až do konce jeho života.

Ron prohrál svou bitvu s Penelopou, pravděpodobně proto, že se ji pokoušel přemoci jemně (a protože byl z formy; Harry si do něj za to později rýpne), ale bylo to jen na krátko, protože, když se Penelopa narovнала nad Ronovým bezvědomým tělem, Harry ji zasáhl *Everte Statum*, které ji srazilo na jeden z černých válců a odhodilo její tělo, v bezvědomí, na podlahu tak metr za Percym. Ten tam stál, hůlku namířenou na Harryho a Severuse, který ležel na podlaze a ztěžka dýchal.

„Ne...“ zvolal Percy, jako by si nebyl jistý, co říct. Jeho oči byly zamžené a Harry uvažoval nad tím, jestli v té nádobě bylo něco víc, než jen veritasérum. „Prostě ne, oni utečou a my všichni budeme trpět.“ Povzdechl si a trochu hůlku sklonil, jako by zapomněl, kde je. „To oni by měli trpět.“

„Och, Percy,“ pronesla poté tiše Ginny, ruce držela prázdné před sebou a rozešla se směrem k němu ze svého úkrytu mezi nádobami. Jeho ruce se chvěly, když namířil hůlku místo nich na ni. „Nemůžeš si hrát na Boha.“

„Ginny,“ odpověděl Percy, „víš přece, jak je tohle všechno důležité.“

„Já vím. Rodiny mají propustku,“ řekla Ginny zřetelně, a pak stočila svou pěst do pravého háku, který se spojil s Percyho čelistí na spodní straně a jeho krk poskočil vzad, než se zdálo, jako by celé jeho tělo proplulo vzduchem a přistálo na Penelopě, hlavou žuchlo na betonovou podlahu a zůstalo tak ležet.

Ginny se posadila na zem a zkontrolovala Ronův pulz. „Chtěla jsem říct *propustku... do vězení*, ale připadalo mi to už příliš,“ sdělila jim, tak nedbale jako nikdy, jako by právě nezjistila, že jeden z jejích bratrů prováděl rozsáhlý experiment s lobotomií a místo toho srazila úplného cizince. Oči měla podezřele skelné, ale Harry to nechtěl potvrzovat. Počkal na Severus, až se posadí, než odpověděl, oči upíral na Percyho nevědomé tělo rozvalené na jeho ženě.

Světla v nádobách se zamihotala, když podpůrná síla přestala fungovat. „Nevím,“ sdělil jí, „ale někdy méně znamená více.“ *Kdyby to jen byla pravda.*

ooOoo

Dalšího dne ráno bylo všechno konečně vyřešeno. Harry dovrávorál do ložnice a s tupým žuchnutím upadl na postel. Něčí ruce mu vyzuly boty, a pak už slyšel jen šustění, jak se kolem něj přesouvaly věci. Harry byl odtažen za kotníky a obrácen do pravého úhlu, takže už ležel na posteli normálně. A pak se jeho tělo zhouplo, jak se Severus zhroutil vedle něj.

Rychle otočil hlavu a otevřel oči. Bylo pro něj dosti obtížné zaostřit, ale on se koncentroval na Severusovu tvář a usmál se. „Stále jsi tady.“

Severus zamrkal. „Myslím, že je po všem,“ řekl měkce. „Měl bych se zase naučit spát s tebou.“

Harry zívá. „To je docela lehké. Prostě zavřeš oči a...“

Když Harry oči znovu otevřel, slunce přebývalo na zcela jiném místě a postel vedle něj byla prázdná. Harry pohnul hlavou, naslouchaje zvukům v okolí, a byl odměněn cinkáním nádobí a zvuky tekoucí vody.

„Když jsi spal, volal Kingsley,“ prohlásil Severus přes rameno, jakmile Harry doklopýtal do kuchyně. „Řekl jsem mu, ať si trhne.“

Harry Severuse popadl za zadek, což mu vydělalo planoucí pohled a hrnek kávy. „Věděl jsem, že jsem měl důvod k tomu si tě vzít,“ zamumlal přes okraj šálku. Díval se, jak Severus umývá nádobí, houbičkou přejíždí po talířích v metodických kruzích.

„Myslím, že vyklidím úkryt,“ prohlásil Severus. „Abych měl co dělat. A také dlužím dvojčatům jejich objednané vřeštidlo v lahvi.“ Zastavil vodu a položil poslední hrneček na utěrku, aby uschnul.

Harry vyprázdnil šálek a podal ho Severusovi, který se na něj zamračil, ale pak pokrčil rameny, než ho opláchl rovněž. „Cože?“ dobíral si ho Harry. „Žádný další muž-netopýr?“

„Myslím, že už mám všech těch pletich dost až do konce svého života,“ prohlásil Severus, aniž by se na něj podíval, soustředil se na ten hrneček více, než se Harry domníval, že bylo nezbytné. „A také na tom není nic tajemného, když každý ví, že muž-netopýr jsi ty.“ Usmál se. „Uvažoval jsem o tom, že bych látku s pamětí vypustil na svobodu.“

Harry pokrčil rameny. „Och, mám za to, že potřebujeme domácí zvířátko.“

„Připouštím, že propustit ji do volné přírody by nebylo zodpovědné. Je dosti nevypočitatelná.“ Otrásl se. „Promiň,“ řekl, „jen jsem si právě představil, že by měla s divokými zvířaty potomky.“

Harry se ušklíbl. „Mohli bychom vytvořit skutečného batmana.“

Severus ho postříkal vodou. „Nepokoušej mě.“

Harry na to nic neodpověděl, jen tam tak stál a sledoval Severuse, který nechal odtéci dřez a vymáchal houbičku, vymáčkal ji a odložil na kohoutek. Díval se na vodopád Severusových vlasů, který mu spadl na ramena a záda. Očima sklouzl přes jeho paže vykukující z vyhrnutých rukávů, na prsty, a pak zpět na jeho tvář, hledaje ji za závojem vlasů. Všechno, co mohl vidět, byl jeho nos.

Severus na něj nakonec pohlédl a pozvedl obočí. „Co?“

„Nic. Budu muset jít,“ řekl Harry, a pak si uvědomil, že by byl raději, kdyby už to všechno papírování měl za sebou, dokud má v hlavě všechno ještě čerstvé. Některá z jeho prohlášení budou použita u soudu a Hermiona mu vždycky vtloukala do hlavy, jak důležité je mít důkazní zprávu vypracovanou do detailů. „Papírování, výpovědi. Měl bys jít taky.“

Severus si utřel ruce do ručníku. „Aby všechna tahle práce zůstala mimo výsluní pozornosti a naše tváře mohly být zítra vystavené v *Denním Věštci*?“

Harry se usmál a vyhoupl se přes okraj linky, aby se na ní usadil. „Vezmi si spodní prádlo. Všechny ty blesky tě vždycky úplně znemožní.“

„Ohledně toho, uvažoval jsem, že tě praštím do zad, než tě začnou fotit,“ opáčil Severus, ušklíbaje se. „Vypadalo by to, jako když jsi v tom.“ Odsunul přepážku na lince u dřezu, rozevřel Harryho nohy a usadil si je kolem svých boků.

Harry se usmál. „Už jsem vypadal i hůř.“ Nohama objal Severuse kolem pasu arazil si cestičku mužovým hrdlem. „Hmm,“ zamručel. „Takže to znamená, že jsou z nás zase hrdinové? Zachránili jsme svět?“

Severus mu rukama stáhl trochu kalhoty, rozepnul poklopec a popadl Harryho penis. Prsty si pohrával s jeho délkou, palcem lehce stáhl předkožku, než sklouznul vzhůru, aby se oťřel o jeho štěrbinku plochou dlaně. Harry nasál vzduchu a čekal.

„Och, nevím, jestli jsme zachránili svět, ale jsem si jistý, že něco jsme zachránili,“ zašeptal. „Připouštím, že celkem oceňuji skutečnosti, že už tě na noc nemusím drogovat.“ Stáhl se a zíral na Harryho. „Byla s tebou tak trochu nuda.“

Harry přirazil pánví směrem k němu a kousl se do rtu. „Věděl jsem to. Prostě jsem to věděl.“ Zasupěl. „Myslel jsem, že máš aférku, se vším tím sexem a odváděním pozornosti.“

Ozvalo se zavrčení a Severus zavrtěl hlavou. Vlasy mu spadly do tváře, když se skláněl, na tváři mu hrál úsměv. „Vypjatých situací si užívám dost i s jedním milencem, pane Pottere. Dva by byli zbytečně moc.“

„Takže potom mám za to, že pětka s Fredem a Georgem a Angelinou nepřichází v úvahu,“ zamumlal Harry, napůl se usmívaje do Severusových úst.

Na to se Severus zasmál. „S Angelinou možná,“ odpověděl tiše. „Ale kdybych se někdy vyspal s jakýmkoliv Weasleyem bez užití halucinogenů, pak máš mé svolení věnovat mi smrt z milosti.“

Harry už měl na jazyku odpověď, ale pak si uvědomil, jak je čas vzácný.

Epilog

Hermiona otevřela schránku a vytáhla z ní pohled, dumajíc nad tím, kdo by jim posílal mudlovskou poštu. Naklonila se přes plot a letmo pohlédla na Rose, která se téměř přizabila pádem přes stavebnici.

Přišlo to z New Yorku. Na pohledu byl obrázek města, jak vypadalo asi přes sto lety, a tučným textem dole bylo napsáno: GODHAM.

Zadní část kartičky byla pokrytá Harryho nezaměnitelným škrabopisem:

Rone! Hermiono! Gin! Začněme spolu provozovat detektivní agenturu! Společně v boji proti zločinům! S. říká, že nám pomůže. Potřebujeme nové místo/podnikatelskou strategii/kontakty. Můžeme si najmout ten starý hangár ve východní Anglii! Až se vrátíme z Ameriky, budeme...

Pero bylo pisateli z ruky očividně vytrženo, protože slova splynula do klikyháků a pak pokračovala jako jednodílná linka až na kraj pohledu. Hermiona se usmála. Na vzdálenějším konci kartičky byla připsána ještě trocha textu drobným, uhlazeným, sevřeným rukopisem.

Dej si odchod. Ps: Ještě STÁLE JSEM noc, Ginevro.

Ron na poslední chvíli uhnul, dřív než ho trefil do hlavy Hugo pohupující nohou. Právě totiž procházel kolem dětí, aby dostihl Hermionu u plotu a předal jí hrnek kávy, kterou pro ni přinesl. „Copak? Pohled od tvých rodičů?“

Hermiona mu podala kartičku a přijala kávu. „Ne tak docela. Myslím, že nás všechny chtějí zatáhnout do něčeho šíleného.“ Usmála se. „Ale úžasného.“

Ron si přečetl pohled a jeho tvář se rozzářila, když vzhlédl. Za nimi se jejich děti naháněly mezi sebou, ručníky uvázané kolem krku jako pláště. „Ach. Ach, ti kouzelníci.“

ooOoo

Takže, lidi, tady to máte. Obyčejný den v životě superhrdiny a jeho pomocníků. Je to velmi dlouhý den, legíny jsou nepohodlné; máte moc práce s motivy vašich darebáků. Zločin přebírá rytmus bossanovy. Skočí dřív, než byste čekali. Ale pamatujte na katarzi. A na další cizí slova jako: nekonvenční, neesenciální... ach... mohl bych pokračovat dál a dál... Ale to by byla ztráta času. Zlo je tam venku a už vytváří další rošťárny střídavě s ničáním. A vy nemůžete zastavit zlo dobrem. Bez ohledu na to, jak moc se s ním handrkujete. Nepotřebujeme smlouvat; dobro je levné, protože je zdarma, a to zdarma je tak levné, jak snadno je k dostání.

KONEC